

ΥΠΟΥΚΕΤΟ

Σ. 196: Ανάδοχοι με φαν

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 106.600.000

Αγοράζει παντός είδους Ξένα Χρυσάφια και Τοκομερίδια εις τας καλλιτέρας τιμάς.

Παρέχει δάνεια επ' ενεχύρω Χρωγράφων υπό τούς ευνοικωτέρους όρους.

Ενοικιάζει Χρηματοκιβώτια από Δρχ. 225. έτησίως και άνω.

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Ιδιαίτερα αίδουσαι διά τας Κυρίας. Δέχεται καθημερινώς από τας 8 π. μ. — 2 π. μ. και 4 — 10 το βράδυ, εν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ του ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ἀριθ. 36, (Όμόνοια).—Αθήναι.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΚΑΚΑΟΝ
LYONS

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Σ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52-ΑΘΗΝΑΙ

„ΒΟΤ-ΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και
Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Αθηνάς 53.

Οι έν Ανωτάτη της Κύπρου αναγνώσται μας άς ζητήσουν το «Ημερολόγιον του «Μπουζέτου» από τόν αντιπρόσωπόν μας κ. Γ. Ύψηλάντην Βιβλιοπωλείον «Αί Μοΐσαι».

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΗΑΡΙΟΥ.

Επιναφέρει το πρότερον χρώμα. Δεν βάφει την επιδερμίδα και δυναμώνει τας τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Ζωοδόχου Πηγής 48.—Αθήναι.
Τιμή Δρχ. 50. διά τας Έπαρχίας 60.

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει το ωραιότερον δέρμα. Είνε απολύτως άβλαβής. Συντηρεί την καλλονήν και εξαλείφει τας ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Ζωοδόχου Πηγής 48.—Αθήναι.
Τό βάζο Δρ. 15. διά τας Έπαρχίας 20

ΠΟΥΔΡΑ „ΛΟΡΙΑ”,
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι ύπογραφήν και τὸ κάτωθι σήμα.

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ιατρός Δερματολόγος. Έπί δεκαεστίαν Έπιμελήτης της Ιδιαίτερας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργίου Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην Όδός Κεφαλληνίας 15α.
Όροι 8—10 π.μ. και 4—6 π.μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

Osteline

Εκχύλισμα τών δραστικών στοιχείων του Μουρουνελαιού.

4 Σταγόνες
αντιστοιχούσι προς
έν κοχλιάριον
του καφέ,
μουρουνελαιού.

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 49.

„NUTRICIA”

Όλλανδικόν Γάλα εις κόβιν αποστειρωμένον κατά το μέγιστον άριστην και εύδηνη τροφήν διά τὰ βρέφη. Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» αποτελεί τούς Ιατρούς. Έκτός της άς άνω τροφής διά τὰ βρέφη Η ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ παρέχει και Γάλα τελείως αποστειρωμένον διά τας παιθήσεις άς και τὸ φημισμένον αὐτῆς «BABBURKE» (enfermes) Γραφεία Αντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στάθ.)

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάνει ωραίο δέρμα. Ζητείται δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούλη 46
ΑΘΗΝΑΙ

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσημάτων Γυναικολογικά. Νέος Όδός Πιπίνος αρ. 111. π. μ. και 4—6 π. μ.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΙΖΙΑΝ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Έπί τετραετίαν ειδικώς εις Παρισίους σπουδάζας. Θεραπεύει με όλογήμερον άνοδόνον θεραπείας τας παθήσεις στομάτου και τιδας, δυσσομίαν, Ριγγίτις και ά. διά νεωτάτων επιστημονικών Δέχεται 9—12 και 2—6 1)2. 51 όδός Γ' Σεπτεμβρίου 51, 200

Έξοχική έπαυλις διώροφος, με άφθονον πότισμαν, χρεωδών κενήν εις τὸ κέντρον Γλυφάδος άξιας δραχ. 200. λείται ή ανταλλάσσεται με άνάλογον οικίαν ή και με άκτίνα Πλάκας, Μακρυγιάννη, Νεαπόλεως, Κολωνακίου. Πληροφορία Τυπογραφείον Σ. ΣΤΡΑΓΓΑΛΟΥ (Λεωφόρος)

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και κουζίνα. Πληροφορία γραφεία μας.

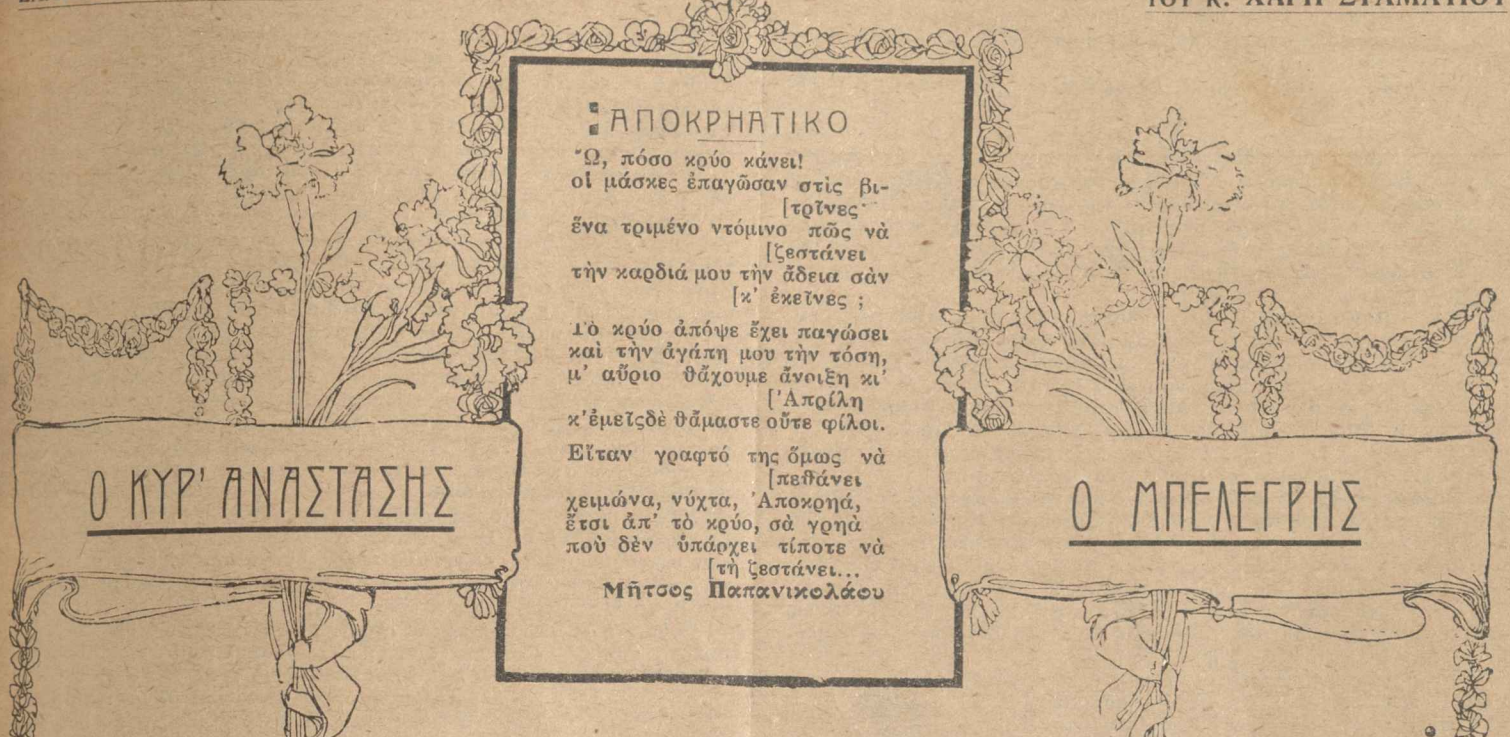
24 Φεβρουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

193

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ο ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)
Κατάλαβε τὰ γόνά του να τρέμουν. Προχώρησε και μπήκε στην τραπεζαρία. Ένας άγνωστος άνθρωπος, που τον έβλεπε για πρώτη φορά, σηκώθηκε απ' τη καρέκλα που καθόταν και προχώρησε χαμογελαστός προς τὸ μέρος του αλάνοντάς του τὸ χέρι.
— Ο κύρ' Αναστάσης; Χαίρω πολύ!...
Ο κύρ' Αναστάσης έκανε να τραβήξει τὸ χέρι του, μά δεν μπόρεσε. Χαριέστες μηχανικά τον έβλεπε και στάθηκε όρθος, σαστισμένος. Τὰ μπράτσια του χτυπούσαν, τὰ μάτια του καίγανε, τούχε ανέβει τὸ αίμα στο κεφάλι.
Η Ζωΐτσα που στεκόταν πίσω του τον έβλεπε να καθίσαι. Τὸ γλυκομιλούσε.
— Κάτσε καθήμεν' Αναστάση. Γιατί γύρισες; Είχα κλειδώσει τὴ πόρτα μή μπούνη και μάς κλέψουνε τίποτα και τὰ λέγαμε με τὸν ξάδερφο... Έ, ξάδερφε;
— Ναί, ναί, τὰ λέγαμε, ελεπ' έκείνος φευτογελῶντας.
Ο κύρ' Αναστάσης νόμιζε πως νειρευότανε. Τὸν είχαν άρπαιε ή κρυάδες, τὸν έψηνε τώρα ὁ πυρετός, χίλια τρετίλκια τραγουδαν σ' αὐτὰ του. Αισθανότανε τὴν ανάγκη ν' ανόψει τὸ παρῶν και νὰ φωνάξει. Κάτι τὸν έπνιγε, ὁ λάρυγγάς του ήταν κατῆρος. Η ταραχή και τὸ χτυποκάρδι του, τούχαν δυναμώσει τὸν πυρετό, τὸν έκαναν τρελλό... Κρατούσε τὰ μάτια του καρφωμένα στο πάτωμα και σκεφτότανε αὐτὸν τὸν ξένο που καθόταν μια δρασκελιά πλάι του. Τὸν είχε καλοντυάξει με τὴν πρώτη ματιά τὴ στιγμή που τὸν χαίρεται. Ήτανε άνηλός, καλοδέκμος, με μαύρο μουστάκι και δύο μαύρα μάτια, γεμάτα φωτιά...
Έπεσαν εἰς μερικὰ δευτερόλεπτα χωρίς νὰ μιλήσῃ ὁ ένας στον άλλο. Ο κύρ' Αναστάσης κρατούσε τὸ κεφάλι του σκυμένο κάτω καί νάσασαι βαθεία και γόγγυρα. Δεν έβλεπε παρά τις άκρες τῶν παπουτσιῶν του καί ἕνα κομμάτι απ' τὸ πάτωμα καί ὅμως κατάλαβε άσφαινα πως ἡ Ζωΐτσα έγενε κατι στον ξένο. Τὴν ίδια στιγμή άκουσε τὴ καρέκλα του άγνώστου νὰ τρίξει και εἶδε τὰ πόδια του νὰ προχωροῦνε προς τὸ μέρος του. Σήκωσε τὸ κεφάλι του και τὸν αντίκρυσε, γελαστό πάντα, με τὸ ἴδιο φευτικό και στενοχωρημένο γέλιο στο πρόσωπό, νὰ τοῦ αλάνων τὸ χέρι.
— Σας άφίνο... Χαίρετε... Νὰ μή σᾶς ένοχλῶ καί ὅλας...
Ο κύρ' Αναστάσης έννοιωσε τὴν έπιθυμία νὰ πεγαθῇ απάνου και νὰ τὸν άρπάξει απ' τὸ λαιμό. Μά δεν τὸν βοηθοῦσε τὸ κορμάκι του. Έδωσε μηχανικά τὸ χέρι του στον ξένο, χωρίς νὰ σηκωθῇ απ' τὴ καρέκλα του, καί ν' αναστέναζε με πόνο...
Η Ζωΐτσα έσκυψε κοντά του.
— Είσ' άρρωστος; Χριστέ καί Παναγία! Καί δέ μου τὸ λές; Τι έχεις; Πονᾶς...
Ο κύρ' Αναστάσης δεν της έδωσε άπάνωσι. Τὴν άκουσε νὰ χαίρεται τὸ ξένο λέγοντάς του με φωνή λυπημένη:
— Δεν λείπουνε τὰ βάσανα. Μά ελπίζω νὰ μὴν εἶνε τίποτα σοβαρό.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Ω, πόσο κρύο κάνει!
Οι μάσκες επαύσαν στις βιτρίνες
Ένα τριμένο ντόμινο πῶς νὰ
[ζεστάνει
τὴν καρδιά μου τὴν άδεια σάν
[έκεινες;
Τὸ κρύο άπόψε έχει παγώσει
και τὴν άγάπη μου τὴν τόση,
μ' αὐριο θάχουμε άνοιξη καί
[Απρίλη
καί έμεῖς δὲ θάμαστε ὅτε φίλοι.
Εἴταν γραφτό της ὅμως νὰ
[πεθάνει
χειμῶνα, νύχτα, Άποκρηά,
εἴσαι απ' τὸ κρύο, σά γοητὰ
που δεν ὑπάχει τίποτε νὰ
[τὴ ζεστάνει...
Μήτσος Παπανικολάου

Ο ΜΠΕΛΕΓΡΗΣ

Ο θεός νὰ φυλάξει...
Έπειτα, εἴσαι καθῶς ήταν με σκυμένο τὸ κεφάλι, εἶδε τὰ πόδια του ξένου νὰ φεύγουν προς τὸ διάδρομο. Πίσω συνρόντουσαν ἡ παντοφλές της γυναίκας του. Στὴ πόρτα τούς άκουσε που χαϊρετιόντουσαν.
— Άντίο... σὸ καλό... και νὰ μή μάς ξεχάστε...
Ανάμεσα στα λόγια αὐτὰ που λεγότουσαν άργὰ και προσηπυμένα, ὁ κύρ' Αναστάσης ξανάκουσε τὰ ἴδια ψιθυρίσματα πουχανε φτάσει σ' αὐτὰ του τὴν ὥρα που χτυποῦσε τὴν πόρτα, καί ἁμέσως ὕστερα τὸ σκάσιμο ενός βιαστικοῦ, τρομαγμένου φιλιού... Η άτιμία ήτανε πειά ολοφάνερη. Ο κύρ' Αναστάσης τινάχτηκε ὁλόθρος. Είχε νοιώσει άσφαινα μέσα στο χάος τοῦ μυαλοῦ του κατι σάν χαλασμο, σάν πολλὰ μαζί τραίνα νὰ σφύραγαν διαμοιμένα, μπρός στα μάτια του άνέμισε κατι σάν κοκκινὴ παντιέρα, ἡ γροθιές του σφίχτηκαν, ὁ πυρετός καί ὁ θυμός του άνακατεῦνταν και τὸν φρενίσαν.
Έπεσε σὲ μια καρέκλα και έσπῆξε τὸ λαιμόδετή του που τὸν έπνιγε. Η Ζωΐτσα ήταν ακόμα στὴ πόρτα. Τὴν άκουσε νὰ φωνάξει στον άγνωστον έκεῖνο:
— Άντίο! Άντίο!... με φωνὴ γελαστή και πρόσαρη.
Υστερα έκλεισε τὴν πόρτα και μπήκε μέσα. Στάθηκε μπροστά του, έσκυψε κοντά στο πρόσωπό του καί άρχισε νὰ τοῦ γλυκομιλάει:
— Σὲ καλό σου Χριστιανέ μου! Πῶς σόφδε εἴσαι άσφαινα; Έλα νὰ χαλῶσῃς, έλα γιά σου...
Ο κύρ' Αναστάσης δεν κουνήθηκε απ' τὴ θέση του. Η Ζωΐτσα τοῦβιασε τὸ χέρι, εἶδε πως ψηφούαν απ' τὸν πυρετό και σάσιες:
— Χριστέ μου! Είσ' άρρωστος και καίγεται! Έλα μπράβο νὰ πέσης στο κρεβάτι... Έλα...
Ο κύρ' Αναστάσης τραβήξε άπότομα τὸ χέρι του, σήκωσε τὸ κεφάλι του και τὴν κίτταξε κατὰπλάι.
Η Ζωΐτσα σούφρωσε τὰ φρύδια της.
— Τι έπαθες καλέ; Μὰ σὲ καλό σου!... Έλα νὰ χαλῶσῃς, μή κανείς σά μικρό παιδί...
Καί έκανε νὰ τραβήξει γιά νὰ πάει τάχα κατι απ' τὸ τραπέζι. Τὰ φλοισμένα απ' τὸν πυρετό και τὴ μανία μάτια του τὴ φοβίσαν. Ο κύρ' Αναστάσης πρόστασε και τὴν άπαξε απ' τὸ φουστάνι.
— Άκου ὡ... Ποῦς ήταν αὐτός;
Η φωνή του ήτανε βραχνή, ὁλοκαφῃ, σάν νὰ βγαῖνε ἀπὸ τὰ βάθη της γῆς.
Η Ζωΐτσα έκανε νὰ ξεφύγῃ, μά δεν μπόρεσε. Τὸ πρόσωπό της άγρίωσε. Τὰ μάτια της σπυθοβόλησαν. Έσκυψε άπότομα κοντά του και τοῦ ούρλιαξε κατὰμουτοῦ:
— Για νὰ σου πῶ... Κάμε μου τὴ χάρι καί άντε νὰ ξεραθῃς, γιατί σ' άφήνω και φεύγω...
Ο κύρ' Αναστάσης τινάχτηκε ὁλόθρος, στάθηκε μπρός της, γούλωσε τὰ μάτια του, τοῦβροῦσε τὰ δόντια του και τὴν έφτυσε κατὰμουτοῦ.
Σάττας ὕστερα ὅσο, άνοιξε

την πόρτα κι' έφυγε ξαναμένος, ξόφρενος...

Πριν στείλει το στενό την άκουσε ν' ανοίγει με βιά το πορτάκι. 'Η στεγγυλική φωνή της έφτασε στ' αυτιά του, άγριεμένη, γεμάτη όργη και λύσσα :

— Χτίμαρά !... Παλιόγερε ! 'Έτσι θέλω... Νά σάσης !... Νά σάσης !...

Ο κύριος 'Αναστάσης δεν ήξερε πού πήγαινε. Μέσα στη παρατάλη του, σκόνταψε πάνω σ' ανθρώπους και σ' σκύλους. Αισθανόταν την πυρκαϊά του πυρετού και της λύσσας του, να τον φλογίζει δολιχόμορφο, τρέχοντα σαν μεθυσμένος, δεν πρόσχε στις βροχές εκείνων που σκουντουφλούσε πάνω τους. Περιπατούσε έτσι μισό-δυό ώρες, με το κεφάλι σκυμένο, φουσκώντας σαν να πνιγότανε, βρογγώντας βαρετιά, άρρωστος κι' άπελπισμένος...

Σε μια στιγμή στάθηκε και κούταξε γύρω του. Είδε πως βρισκότανε μπρός στη Ρουσσική εκκλησιά. Έστρεψε γρήγορα γρήγορα, μπήκε στο Ζάπτειο, έβιασε τον περσιόμερο πάγκο και κάθισε ορίχοντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Ποσο έμεινε έτσι, χωρίς να μπορεί να σκεφτεί τίποτα, με σταματημένο το μυαλό, ντουχισμένος απ' τον πυρετό, δεν το κατάλαβε κι' ο ίδιος...

Όταν σήκωσε το κεφάλι του γύρω του ήτανε σκοτάδι, τ' αστέρια λάμπανε στον ούρανο, φεγγαρόλα και παρηγορα...

Ο πυρετός του έπεσε λίγο, σηκώθηκε, άναπαύθηκε να ξεμουδιάσει και καθιφόρεσε προς την πόλη. Τριγύριζε κάμψη ώρα δω κι' εκεί. Σ' ένα στενοσόκακο, στού Λέκκα, είδε καθώς περνούσε ένα ύπόγειο καπηλειό, μισοφωτιστό, θλιβερό κι' έρημο την ώρα αυτή. Κατακλύσιζε μέσα και κάθισε σ' ένα τραπέζι. Άρχισε να πίνει, έγινε τόνα ποτήρι πάνω στ' άλλο, μέθυσε και σούρθηκε ως το σπίτι του, σε κατάσταση, που ποτέ του δεν ξανάχε καταστήσει έτσι σ' όλη την ήμια και ειρηνική ζωή του.

Η γυναίκα του κοιμότανε ήσυχη ή καμώνταν πως κοιμάται. Ο κύριος 'Αναστάσης δεν ζύγωσε στο κρεβάτι. Πάγιασε στον καναπέ, έτσι όπως ήτανε, με τα ρούχα. Την άλλη μέρα ξύπνησε σε κακό χάλι. Το κεφάλι του ήτανε βαρύ, το στόμα του κατάξερο, οι άρμοί του πονούσαν...

Δε θέλησε μολαταύτα να μείνη σπίτι. Έχυσε μπλόκιο κρύο νερό στο κεφάλι του, ψευτοφρεσκάρισε και τράβηξε για το γραφείο...

Η Ζωΐτσα πούτανε στην κουζίνα δεν τούπε μιλιά. Ούτε και καφέ του πήγε, όπως έκανε τις άλλες μέρες σαν ξυπνούσε ο άντρας της. Κι' όταν ο κύριος 'Αναστάσης πέρασε απ' τη τραπεζαρία, φεύγοντας, άκουσε πλάϊ στην κουζίνα τα βήματά του και γύρισε τις πλάτες της.

Ο κύριος 'Αναστάσης έσφιξε τις γροθιές του, φύσηξε, έκαμε να ριχτεί να την πιάσει απ' τα καλλιά, μ' κρατήθηκε. Άνοιξε στενά-ζοντας τη πόρτα και βγήκε. Καθώς ξανάκλεινε πίσω του, νόμισε πως πήρε το μάτι του τη Ζωΐτσα να τον φασκελώνει...

Με σφιγμένη την καρδιά τράβηξε για το άουργείο. Το μεσημέρι δεν πήγε σπίτι. Βούτηξε ένα κουλούρι στον καφέ του και δούλεψε ως το βράδυ άσταμάτητα.

Το βράδυ, ύστερα απ' τη δουλειά, ξαναπήγε στη ταβερνίτσα του Λέκκα. Και πάλι την άλλη μέρα ξανακατέβηκε σ' έπει πριν γυρίσει σπίτι. Με το κρασί ξεχνούσε, ξεσυννέφιαζε, άλεγάριζε λίγο ή καρδιά του.

Χρόνια και χρόνια πέρασαν στο μεταξύ. Ο κύριος 'Αναστάσης ποτέ του δεν ξαναγύρισε σπίτι του πρωτού να ο' ή η συνηθισμένη ώρα. Είχε πάντα το φόβο πως γυρίζοντας ξαφνικά, σ' ο' η συνηθισμένη ώρα, θα ξαναβρίσκε εκεί τον ίδιο εκείνο άνθρωπο που του σύστησε η Ζωΐτσα για ξάδερφό της ή κάποιον άλλον. Πολλές φορές έμεινε στο ποδι, βαρετιά άρρωστος, όσο νάρθη ή ταχυική ώρα να πάει στο σπίτι του. Φώλιαζε στη ταβέρνα κουντούπινα και περίμενε...

Κι' όταν άκομα γύριζε, ο κύριος 'Αναστάσης, στη ταχυική του ώρα, η καρδιά του σφιγγότανε. Άν ή Ζωΐτσα ξεγινόταν με κανένα ; Άν το ρολόι του σπειριού πήγαινε πίσω ; Φτάγοντας κοντά στο σπίτι του άρχιζε, μισοζαλισμένος όπως ήταν απ' το κρασί, να ψευτοβήχει και να σιγανοτραγουδάει. Χτύπαγε τα πόδια του στα σκαλοπάτια, βροντόκλεινε την δζώπορτα, σκούπιζε τα παπούτσια του στο στρωσιδί, χαζοκουβέντιαζε με το γάτο του, πούτρεχε όταν τον άκουγε και τον συναιπαντούσε γλυκονιασίζοντας, με την ουρά ψηλά...

Όλα αυτά τα περιστατικά της θλιβερής και σφοδρασμένης του ζωής γυρνούνε απόψε πάλι στο μυαλό του κύριου 'Αναστά-

...ουλά το κρασί του και στενάζει. Θεέ μου ! Πώς χαράμιστηκε η ζωή του !... Όνειρα, επιθυμίες, σχέδια, πήγαν όλα χαμένα... Γέλασε πρόωρα, τον χτύπησε κατακέφαλα ή δυστυχία, άπελπιστική. Ούτε για

προαγωγή γνοιάστηκε πειά, ούτε για τίποτα. Κ' ή Ζωΐτσα έπαυε πάντα τον κατήφορο.

Κάποιο γειτονικό ρολόι χτυπάει έννρη φορές. Ο κύριος 'Αναστάσης πίνει το στεγνό ποτήρι, στενάζει άλλη μια φορά, κοιτάει θλιβερά το κεφάλι του και σηκώνεται. Πληρώνει, φέρει το καπέλλο του, ανεβαίνει τα σκαλοπάτια και χάνεται μέσα στη νύχτα. Είπε ώρα πειά για το σπίτι. Η συνηθισμένη ώρα που γυρίζει το βράδυ, χρόνια τώρα. Μά ή άγωνία δεν του λείπει απ' τη καρδιά. Τι να γίνεται σπίτι ; Είπε μοναχή ή Ζωΐτσα ; Ο Θεός να δώσει να μη του συμβεί δεύτερη φορά τέτοιο κακό.

Όσο κοινοζυγώνει σπίτι του ή άγωνία του μεγαλώνει. Βγάζει και κιντάει το ρολόι του, κάνει το βήμα του περσιόμερο... Έννη και τέταρτο... Είπε ή ώρα του πειά. Η Ζωΐτσα θάνα μοναχή της. Κουράγιο... Νά, έφτασε στη γωνιά. Έρημος, και σκοτεινός ο δρόμος. Πως χτύπησε μολαταύτα ή καρδιά του !... Άν έκανε ένα μισό γύρο πριν πάει σπίτι ; Τόκανε τόσες φορές αυτό το τελευταίο γύρο... Στέκεται και σκέφτεται με το κεφάλι κάτω... Έννη και άκοσι !... Έπρεπε νάνα σπίτι τώρα. Η Ζωΐτσα θάνα μοναχή... Δεν έχει δίχνο να φοβάται... Προχωράει άργά σά να παρύνει τα γόνατά του... Νά ή πόρτα... Μισάνοιχτη... Πάλι ή καρδιά του χτύπησε απότομα... Άρχίζει μηχανικά να τραγουδάει κάτι σέροντας τα πόδια του στις πέτρες. Βίχει κι' όλος... Το σκυλί της γειτόνισας τόν άκουσε και γαυγίζει !...

Μπρός στην δζώπορτα στέκει λίγες στιγμές. Άς χώνη καλύτερα το κεφάλι του να δει τι γίνεται. Νά... το τζάμι της τραπεζαρίας είναι φωτισμένο. Η Ζωΐτσα θ' άπολημονήθηκε διαβόλους πια... Είπε τόση ήσυχία... Θά χτυπήσει την πόρτα δυνατά και ή σταθή να καθαρίσει τα παπούτσια του...

Άξαφνα μια σκιά πέρασε μπρός στο φωτισμένο τζάμι. Η Ζωΐτσα... Ποιός άλλος απ' αυτή ;... Η σκιά ξαναφαίνεται. Είπε ή γυναίκα του. Μπορεί να μ' ή. Κάνει να σηκωθεί την πόρτα κι' άξαφνα το χέρι του μένει άναβή σά να ξεραθήκε. Η καρδιά του χτυπάει ως και πρόκειται να σάσει. Τα γόνατά του τρέμουν. Νομίζει πως ο κόσμος γύρω γυρομίζεται !... Μά άλλη σκιά φαίνεται στο φωτισμένο τζάμι. Μά σκιά άντρίκι... Σκύβει και κάτω στη Ζωΐτσα που κουνάει το κεφάλι της πάνω-κάτω...

Ο κύριος 'Αναστάσης πηδάει πίσω σά να χτύπησε κάποιος κατάστηθα. Σιγαλωτά αλαγμένε λίγα βήματα, σέρβει τη γωνιά π' όρομο, κατεβαίνει το κατηφορικό σοκάκι, τρέμει σά να τον κυνηγάνε. Άπαράλλαχτα όσες τ' ήμέρα πούχε τον πυρετό, άκούει στ' αυτιά του σφυριγματα, σιγυρίσματα, σούβλαχτά, σαν ένας δολιχόμορφο νταβιά να τον προχάει. Τρέχει με το κεφάλι κάτω, χωρίς να έχει πού πάει, τρέχει ώρες, άποκαίμε, άνασαινε σαν να πνιγόταν. Κούβει τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του μέσα στο στήθος του. Θολούδες του σκοτιόνουν τα μάτια, στους δρόμους που περπατά νομίζει πως ό κόσμος στέκει και τον κιντάει, τον δείχνει με το δάχτυλο :

— Νάτος !... Νάτος !... Αυτός πού...

Και φεύγει, φεύγει κυνηγημένος, τρομαγμένος, καταντροπαλμένος, το καπέλλο του κυλάει, στις λάσπες του δρόμου, οι διαφύες στέκουν και τον κιντάνε, ο άέρας σφυρίζει και σκούβει στ' αυτιά του σά να χασομελάει μαζί του :

— Χωώω !... Χωώω !... Χωώωω !...

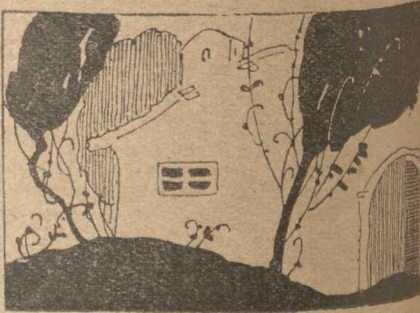
Μιά μάντρα που δρθάνεται άξαφνα μπρός του τον σπιντάει. Στέκει σαστισμένος, κιντάει με τα γουλομένα του μάτια γύρω και δεν ξέρει κι' αυτός πού βρίσκεται. Μπρός του ένας μετρομμένος ήπιος με σσητά, μαύρα, βουβή κυπρίασια και γύρω γύρω χαράφια... Η καρδιά του εινε βαρετιά, τα πόδια του λυγνά. Έδεται σε μια πέτρα, ορίζον το κεφάλι του ανάμεσα στα γόνατά του και κλαίει—κλαίει σαν μικρό παιδί, με δυνατά, άσυγκράτητα σφυρητά...

Από ψηλά ο ουρανός άρχίζει να σιγοβρέχει...
Χάσης Σπατιέου

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Διάλογοι έρωτευμένων :

- Δέν μου λές, Έλεντίτσα, θέλεις να γίνης γυναίκα μου ;
- Θά μ' άφήνης να κάνω, ότι θέλω χωρίς να με ρωτάς ;
- Δίχως άλλο.
- Θά άφήσης την μητέρα μου να έρθη να κάτση μαζί μου ;
- Εύχαρίστως.
- Δέν θά μ' ή κάνης σκηές έηλο-τυνίας ;
- Όχι ποτέ, άγάπη μου.
- Θά έρχεσαι την ώρισημένη ώρα σπίτι κάθε βράδυ ;
- Δέν θά άργώ ούτε μισό λεπτό.
- Τότε... ένα τέ-τοιον βλάκα δεν τόν θέλω γι' άντρα μου.
- ! ! !

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

ΤΟ ΘΑΝΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΟΡΟΥ

Η τρομερή επιδημία του 1837. Η μαύρη σκούνα του Φάρσα. Πως φούντωσε το κακό. Ο άνετος «μοσιού Μπερναρδής» και τα βήματά του. Η τραγωδία της Τζέλιανας. Από το νησί του Θανάτου στη μοιραία καταβόθρα της Άλυκής. Και το λεμονοδάση του Γαλατά στέλνει τις ευδίες του... Τα φαϊδρά της πανούκλας κ.λ.π κ.λ.π.

Οι γέροι Ποριώτες συνήθιζαν να λένε έλλοτε : — «Στόν καιρό του μεγάλου θανατικού...» Με τη φράση αυτή έννοούσαν την τρομερή επιδημία πανούκλας που θέρισε τόν όλο τους στα πρώτα χρόνια της βασιλείας του 'Οθωνος, με περιστάσεις άληθινά τραγικές.

Στις 19 Μαρτίου 1837 έφτασε στόν Πόρο μια μεγάλη σκούνα, που έρχότανε από το Καραγάς και τη Μεγαλολήμνη του 'Αγίου Όρους με πλοίαρχο το Γεώργιο Φάρσα. Στο ταξίδι ένας ναύτης άνομαζόμενος Άνδρέας Στέργιος είχε πεθάνει ξαφνικά, από άκατηγήτη άρρώστια. Ο άσυνείδητος πλοίαρχος έδήλωσε ότι ο ναύτης του έπεσε τάχα από το κατάρτι και πνίγηκε. Και τη δήλωση αυτή την έκαμε με όρκο στόν ύγειονόμο.

Ύστερ' από λίγες μέρες, στις 24 Μαρτίου ενώ το καράβι ήταν άρραμένο στο λιμάνι του Πόρου, άλλος ναύτης, ο 'Ιωάννης Κατζαράκης έπεσε με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο άρρωστος. Ο πλοίαρχος είπε ότι ο ναύτης του ήταν... μεθυσμένος. Στις 5 'Απριλίου ο Κατζαράκης πέθανε ! Όλοι τότε έταράχθηκαν και έλεγαν τού γιατρού πού Ναυστάθμου να λάβη τα μέτρα του. Ο γιατρός αυτός (που έκανε και χρεία ύγειονόμου) ήταν Γάλλος Μπερνάρδ όνόματι, οι κάτοικοι όμως τόν έλεγαν ο «μοσιού Μπερναρδής». Ο Μπερνάρδ ήταν άνθρωπος άμαθίστατος χωρίς καμιά πείρα, δεν έδυσκολεύθη δε να βεβαιώσει ότι ο ναύτης πέθανε από αενού !

Οι άπλοικοί Ποριώτες το πιστέψαν, ξαναβρήκαν το θάλαρος τους και άρχισαν μάλιστα να έπιονονονόν με το πλήρωμα της σκούνας και να πανοβγαίνουν σ' αυτή άνεμπόδιστα. Άνάγκη να σημειωθεί ότι και προς άλλήλους οι κάτοικοι του Πόρου έπιονονονον τις μέρες εκείνες περισσότερο, γιατί ήταν Μεγάλη Έβδομάδα και μαζεύονταν στις εκκλησίες.

Η επιδημία λοιπόν άρχισε να εξαπλώνεται, ίδιος από τις 10 'Απριλίου. Οι άνθρωποι δεν είχαν καμιά άποψία. Ο μοσιού Μπερναρδής έβεβαίονε ότι εκείνοι που πέθαιναν στο μεταξύ, πέθαιναν από διάφορες συνηθισμένες άρρώστειες, κανείς όμως από πανούκλα.

Όταν όμως στις 21 'Απριλίου πέθανε και ένας από τους καλλίτερους νοικοκυραίους, ο Κωνσταντής Φασάφης, τότε πειά το λιμάνι άποκλείστηκε, οι κάτοικοι φοβήθηκαν και άρχισαν να σκορπίζονται όπου μπορούσε καθένας. Ο φόβος τους πρό πάντων έγινε μεγάλος όταν στις 24 τού μηνός, οι κυβερνητικοί γιατροί, Ντουμέν και Τορμακάκης άνάγκασαν με άπανθρωπία ένα δυστυχισμένο κάτοικο το Γ. Τζέλιο, να σύρη αυτός ως το γυαλό το πτώμα της γυναίκας του ένας φιλάνθρωπος και λόγιος επιστήμων της εποχής, ο γιατρός 'Ηπίτης.

Την αυτήν ήμέραν άπέθανε η γυνή του Τζέλιου, της οποίας τόν άνδρα έβρισαν να την δέσει με μακρού σχοινίον από τόν λαμόν και να την σύρει από τα βήη του όρεινού και βραχάδους Πόρου εις τόν αλγιάλον. Το αίμα, ο ιδρώς, και ο έγκράτος, έβρεχον από τó εις τó τράβηγμα κτυπούμενον εις τους λίθους κραινόν, έσημάδευσαν σχεδόν όλην την όδον έως εις τόν αλγιάλον.

Φθάναν ούτω καταξοσχισμένοι και καθημαγμένοι το πώμα της άθλιας Τζέλιου εις την θάλασσαν, παρέλαβεν αυτό εις την λέμβον του, ο ύπόλοιπος (μόρτης) Νικόλαος Κουγκουλής διά να τó παραδώσει προς ταφήν !... Η κατά τέτοιον τρόπο κηδεία της γυναίκας του Τζέλιου φανερώνει την βαρβαρότητα τών δημοσίων άρχών του Πόρου. Από την άμελεία τους, αλώθηκε ή επιδημία και δέριζε κόσμο.

Φόβος και τρόμος έκυριευσε τούς δυστυχισμένους Ποριώτες που παρακολούθησαν από μακριά την άνατριχιαστική εκείνη κηδεία. Οι περισσότεροι έγκατέλειψαν τα σπίτια τους και μένανε κάτω από τσαντήρια στόν Ταρσανά, στό Ναυστάθμιο, στα περιβόλια, στόν Προφήτη 'Ηλιο, στα Σκέλη, στην 'Αγία Παρασκευή. Άλλοι στήσανε τις σκηές τους στο δάσος τών πενύων τού Μοναστηριού, και άλλοι πέρασαν άντίκρυ, στην Πελοποννησιακή

άκτ'ι, στο Γαλατά και στην Πλάα. Άλλοι, πειό φοβισμένοι, πήραν τα βουνά ή κώθηκαν στα σπήλαια της γης, όπου ζούσαν με χίλιες στερήσεις, προσευχόμενοι στο Θεό να τους γλυτώσει από τó θάνατο κ.ό. Άλλοι με την πρώτη βάρκα που βρισκανε, πληρώνοντας όσο τούς ζήτησε ο βαρκάρης, δίνοντας ακόμη και τα χρυσάφια τους, φεύγανε όσο μπορούσαν μακριά από τόν καταραμένο τόπο, πού ή «Μαυροκίτρινη άρρώστια» τόν είχε άφανίσει.

Η διοίκηση, όλους όσοι άρρώστησαν ως τις 29 'Ιουνίου, τούς έμάζεψε, χωρίς έπιπλα και ρούχα, στο νησί Σφακτηρία. Σ' αυτό δεν ύπηρχε παρά ένα σπιτάκι που χωρούσε 7 τó πολύ άρρώστους. Οι άλλοι, μέσα και γύρω, μένανε στο βπαιθρο, βλέποντας έκεινους που ψυχρομαχούσαν ή τó πτώμα τού βρωμούσαν άταφα, στόν ήλιο τού καλοκαιριού, ως πού νάρθη ο «νεκροαγωγός».

Αργότερα ή διοίκηση έστησε δύο ακόμη έξυλινα παραπήγματα στο νησί αυτό τού θανάτου. Άρχισαν να μαζεύουν γεηρωτέρους τούς νεκρούς, να τούς μεταφέρουν στην Πελοποννησιακή παραλία Άλυκή, και να τούς ορίχουν μέσα σ' ένα βαθύ βάθρο, σ' ένα είδος φυσικής καταβόθρας. Και ο 'Ηπίτης γράφει, με τη χαρακτηριστική γλώσσα της εποχής : «Εκεί, επί της νοσοδεσπότης Άλυκής, παρά τόν νεκρογδέμονα βάθρον, όπεχρεούντο να έπισωρεώνονται οι συγγενείς και οι οικείοι τών εν της πανώλους ή έξ άλλης άσθενείας άποθνήσκόντων... Εκεί έτήκοντο οι έπιζώντες θάμνοι καθ' ένα στην την νεκροβαρή άκατον, έξ ής ο νεκροαγωγός Κικκούλης και τις έτερος κομίζοντες τα πτώματα κατερίπτον εις τόν ειρημένον Καιάδαν.»

Η τραγωδία φυσικά δεν έλειπε καθημερινώς.

Την Άναστασία, σφύγγον τού Ι. Δαμιανού 'Υδαίου, άπου την έδεσαν με σχοινί από τó λαμό, όπως τη γυναίκα τού Τζέλιου, την έσυραν και αυτή στο γυαλό. Άμα φθάσαν εκεί, έδεσαν την άλλη άκρη τού σχοινιού στη πονηρή μιάς βάρκας και την έφεραν έτσι, σέρνοντάς την σά νερά, ως την καταβόθρα της Άλυκής. Τούτο έγινε μέσα μεσημέρι και ή άμφιθεατρική θέαση τού Πόρου άνάγκασε να παρακολουθήσουν τó φοιχτό θέαμα και κείνους που δεν θά ήθελαν να ίδούν.

Στα νησι τού Θανάτου οι άρρωστοι ήταν πεσμένοι χάμω ή γύριζαν στα βράχια, νηστικοί, διψασμένοι, άξιοδάκρυτοι. Γιατί έλοι περίμεναν από μια μακρή βάρκα να τούς φέρη τρόφιμα και νερό ετό ήσαν συνηγμένοι εκεί δολιχόμορφοι έκατοντάδες που βασανίζόνταν κάτω από τó φλογερό ήλιο. Έτσι πέθαναν σωηρόν.

Άλλά σάν να μην έφθανε ή έξ άρχης κακή διάγνωση της άρρώστιας απ' τόν μοσιού Μπερναρδή, ήθε τάχα και ο υπερβολικός έζηλος άλλου Γάλλου ντεσπου, τού άποσταλμένου από την Κυβέρνηση Ντουμάν. Αυτός, συνοδευόμενος πάντοτε από τούς δύο μόρτες, άμα έβλεπε κανέναν άσθενή, χωρίς να τόν πολυέταση, γούρλωνε τα μάτια του και έλεγαν :

— Τούτο είναι φανερό πανούκλα !... Πάστε το γυγγορα !... Βίτ ! Βίτ ! Μάς !...

Και ο δυστυχής άνθρωπος, που μπορεί να είχε άπλως έλάφι πυρετό, πήγαινε άναστα στο νησί τών πανούκλασμένων !... Οι Ποριώτες άρχισαν τότε να φοβούνται περισσότερο τούς γιατρούς παρά την επιδημία, και να κρύβονται όπου μπορούσαν για να μη τούς πιάει στην Άλυκή ή στη Σφακτηρία. Και έτσι, μετά την επιδημία, έκαναν την εμφάνισή τους, πολλοί που τούς ένομιζαν πεθαμένους ! Άλλοι έπεσαν στην θάλασσα, γύρω, κι' έφεγγαν κολιμπώντας για να σωθούν από τούς γιατρούς τού Κράτους !

Ο 'Υδαίος Δαμιανός, που τόν άνάγκασαν να σύρη με σχοινί τη νεκρή τού γυναικά, έδραπέτευσε από τó φόβο του απ' τó νησί, έστησε τó λιμάνι του σ' ένα βράχο της άπέναντι άκτής και κρατώντας ένα πελώριο μαχαίρι έφοβότανε να σφάξει εκείνον που θά

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Σ' έναν λιποτάκτη που είχε καταδικασθεί σε θάνατο, έδωθή η άδεια να εκλέξη τον τρόπο του θανάτου !
— "Ω, κύριοι δικαστάι, είπε, αφήστε με να πεθάνω από γήρας!..
— "Αν του έγινε ή χάρις δεν ξέρουμε.

Σχέδιο διαθήκης ενός απεντάρου : Είς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, δὲν ἔχω τίποτε, χρεωστῶ πολλὰ... καὶ τὰ ὑπόλοιπα τ' ἀφήνω στοὺς τιτωχοὺς !...

"Ενας κακοὺργὸς σκότωσε τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Στὸ δικαστήριον ἀφ' οὗ ἐξηκολούθησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς υπερασπίσεως, ὁ παροκτόνος καὶ μητροκτόνος ῥωτήθηκε ἀπ' τὸν πρόεδρον τῶν Συνέδρων ἂν εἶχε να προσθέσῃ τίποτε γιὰ τὴν υπερασπίσιν του.
— "Ελλείπω, εἶπε, οἱ κύριοι ἑνορχοὶ δ' ἀπόψουσιν ἕναν δυστυχισμένο... ὁ ρ φ α ν ὁ σ ἂν κ' ἐμένα !...

Δυὸ χτίστες κοιμῶντανε στὸ ἴδιο δωμάτιον. Ὁ ἕνας λέγει στὸν ἄλλον :

- Τσανή μου ;
- Τι θέλεις ; ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.
- Κοιμάσαι ;
- Γιατί ;
- Γιατί ἂν δὲν κοιμῶσουναι θὰ σοῦ ζητοῦσα ἕνα ἑκατοστάριον δανείου !

— Κοιμάμαι καὶ ροχαλίζω μάλιστα κοιμπάρε μου !...

"Ενας ἐπαίτης ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ κάποιον, λέγοντάς του ὅτι παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ τὸν πολυχρονίση.

— Καλέ μου ἄνθρωπε, πὼς θέλεις νὰ σε ἀκούσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ με πολυχρονίση, ἀφοῦ σένα σε ἀφήνει καὶ πεθαίνει τῆς πείνας ;

— Μαρία, ρώτησε μιὰ νεόπλουτη κυρία τὴν ὑπηρετριά της, ὥστε παντρεύσαι λοιπόν ;

- Μάλιστα, κυρία.
- Νὰ πάρει λοιπὸν αὐτὲς τίς ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ τὴν προίκα σου.
- Ἡ Μαρία ἀφοῦ παντρεύθηκε παρουσιάσε τὸν σύζυγόν της στὴν κυρία της. Αὐτὴ μόλις τὸν εἶδε, ἐφώναξε :
- Μὰ αὐτὸς εἶνε στοιχειό, παιδί μου, δὲν εἶνε ἄνθρωπος.
- Τὶ νάκανα, Κυρά, ἦταν ὁ καλλίτερος ποὺ μπόρεσα ν' ἀγοράσω μὲ τίς ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ μοῦ δώσατε !...

Ὁ στρατηγὸς ντὲ Βιβὸν ἔστειλε κάποτε ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν στὸν Λονδρεϊκὸν ἴσον ἕνα γραμματὸν ὅπου ζητοῦσε ἐνισχύσεις. « Ἐχόμεν, ἔγραφε, ἀνυπερθέτως ἀνάγκη 10.000 ἀνδρῶν, γιὰ νὰ ἐνεργήσωμε ὅπως πρέπει ». Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔδωκε πρὸς σφράγισιν στὸν Τερζὸν, ἐπιμελητὴν τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰς λέξεις 10.000 ἀνδρῶν ἐπρόσθεσε : « καὶ ἕν ὁ σ - σ τ ρ α τ η γ ο ὦ » !.

"Ενας στρατηγὸς διηγότανε ὅτι μιὰ νύχτα ξύπνησε γιὰτὶ ἄκουσε στὴν κάμαρά του ῥόδο πιστολιού.

- Τί εἶναι ; ρωτᾷ ξαφνισμένος τὸν ὑπηρετὴν του.
- Τίποτε στρατηγέ μου, ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρετὴς, σκότωσα ἕναν ποντικὸ γιὰτὶ φοβήθηκα... μὴν σὰς ξυπνήσῃ.

τολμοῦσε νὰ τὸν πληρώσῃ.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου ἡ ἐπιδημία ἦταν στὴν ἀκμή της. Στις 30 τοῦ μηνὸς οἱ κλεισμένοι στὴ Σφακτηρία καὶ στὴν Ἀλυκή ἀγορεύσαν καὶ ἀπελθόντες νὰ κάνουν ἔξοδο διὰ τῆς βίας καὶ νὰ φύγουν ὅπου μποροῦσαν γιὰ νὰ βροῦν σωτηρία. Οἱ τῆς Ἀλυκῆς ἐφώναζαν : «— Πεινάμε, διψάμε, πνιγίμαστε ἀπὸ τὴν δυσωδία τῶν πτωμάτων ! Τὴν ἡμέραν μᾶς ἀφανίζει ὁ ἥλιος, γιὰτὶ δὲν ἔχουμε ὅλοι καλύβες, τὴ νύχτα δὲν κοιμόμαστε, γιὰτὶ φυλάμε τίς οἰκονομεῖες μας ἀπὸ τὰ τσακάλια ! Θὰ κολλήσουμε πανοῦλα καὶ θὰ πεθάνουμε ὅλοι... »

"Ετσι ἦταν τὰ πράγματα, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἔστειλε στὸν Πόρον τὸν Ἡπὶτ καὶ τὸ χημικὸ Λάνδερσο. Ἀμέσως οἱ δυὸ ἄνδρες μετεκίνησαν τοὺς ἀρρωστους τῆς Ἀλυκῆς στὸν δασὺν καὶ εὐάερο Μοναστήριον, τοὺς δὲ τῆς Σφακτηρίας στὸ λεγόμενο Φορούσιον τοῦ "Εὐδεκ. Ἀρχισαν ἀμέσως νὰ παρέχουν τὴν ἰατρικὴν τους θεραπεία στους ἰσθενεῖς, νὰ συνιστοῦν πλύσεις καὶ νὰ ἐφαρμόζουν ἀντιμολυσματικὰς μεθόδους καὶ ἀπομόνωσης. Στις 10 Ἰουλίου, ἡ τρομερὴ ἀρρωστία εἶχε ἐκλείψει, ἀφοῦ ἐθέρσιε τὸ ποντικὸν νησίον τοῦ Σαρωνικοῦ...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Τὸ ὠραιότερον ποῦλιν τοῦ κόσμου. Ὁ κύκνος στὴ μυθολογίᾳ στὴ ποίησι. Ἐνας πίνακας τοῦ Ραφαήλ. Τραγουδεῖ πρὶν πεθάνει. Μία μάχη κύκνων στὰ νερά. Καὶ λίγες κύκνος...

Ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῶν ζώων, τὰ ποῦλιν ἔδωσαν ἀντίπαλον ὠραιότερον μοντέλον στὴν Τέχνη καὶ πρὸ πάντων στὴν ποίησιν. Ὁ κύκνος ὑπερήφανος βασιλεὺς τῶν ἀνέμων, τὸν ἀετὸ, ποὺ λικνίζεται, ποὺ τὸν Λαμαρτίνου, μέσῃ στὴν ὁρμή τῆς Ἀλπίδος, ἀπὸ τὸν ὄρειον ποῦ στήνει τὴ φωλιά του στὶς ἀπύρηντες κορυφὰς τοῦ Ἄλπε, ὡς στὸ σπουδαγμένον ποῦ παίζει χαρὸν ποῦ στὰ κεραμίδια μὲς πᾶσιν μὴ ἀτέλειωτη ποικιλία τύπων, χρωμάτων, κελυφμάτων, χαρακτήρων. Καὶ ἀνάμεσα στὸ πολυποικίλον αὐτὸ πνεύμα τοῦ βασιλεῖου, κυριαρχεῖ μὲ τὴ γραφικὴ ὁμορφίαν τοῦ ὁ κύκνος.

Ἡ μυθολογία τὸν ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὸ συμφέρον της. Ἄνθρωποι βλέπουν τὸν Δία, — πατέρα τῶν Θεῶν καὶ πρῶτον πάντων ἀπιστίας, — ἀφοῦ ὡς τὰ ὅσα εἶπερε στὰ νῦντα του τὴν κόρη Ἑδωμένη καὶ ὡς ὁ ἄλλος εἶπερε στὰ νῦντα του τὴν κόρη Ἑδωμένη, τὴν Ἀργεῖον Δανάην, νὰ νύνηται μὲ τὸν ποῦλιν ποῦ κύκνον γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λήδα του. Ὁ ὠραίος αὐτὸς ποῦλιν ὁ κύκνος ἐνέπνευσε στὸ Ραφαήλ ἕνα ἀπὸ τοὺς καλὸς τέχνης πίνακές του.

Σύμφωνα μὲ τὸν παλὸν θρύλον, ὁ κύκνος μὴ φορὰ στὴ ζωὴν κελαιδεῖ : "Ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνῃ. Τότε ἀπορρίπτει τὴν ἀρχὴν τῆς λίμνης καὶ ἀφήνει μιὰ οὐράνια μελωδία, ἕναν τελεματικὸν ὕμνον στὸν Δημιουργόν, ἕναν ἀπολαυστικὸν ὕμνον στὴν φύσιν, ὅπου τὸν γλυκύτητα καὶ περιπάθεια ἡ μουσικὴ τέχνη ποῦ δὲν ἀπὸρρίπτει καὶ πληρώσει. Ὁ Πλάτων στὸν "Φαῖδρον" καὶ ἄλλοι ποῦλιν τοὺς κύκνους καὶ λέγει : "Τὸν Ἀπὸ δὲ λῶνος ὁ κύκνος μαντικὸς τὸ εἶναι καὶ προειδόμενος τὰ ἐν ἑαυτῷ ἀγαθὰ, ἀδουσι τε καὶ τέπονται καὶ ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρὸς θέν χρόνῳ."

"Εν τούτοις, οἱ φυσιοδίφαι διαφωνοῦν ἐντελὼς μὲ τὸν θῆλον καὶ τὴν ποίησιν. Οἱ πετηνολόγοι μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ὁ κύκνος ἔχει φωνὴν ἀντιπαθητικὴν, ποὺ μοιάζει μὲ οὐράνια σκῆλον, καὶ ὅτι καμμιὰ περὶ αὐτοῦ, οὔτε καὶ ὅταν πεθάνῃ ἡ φωνὴ του αὐτὴ γὰρ τὴν γλυκύτητά. "Επομένως, ἡ φωνὴς « κύκνος » ὁ κύκνος μὲ λῶς » πρέπει ν' ἀποδοθῇ στὴ φαντασίαν τοῦ ποιητῶν. Ὁ ζωολόγος Κόντ λέγει ὅτι « μὲνον ἡ ἀρχὴ τῆς μπόρσας νὰ ἐπινόησιν ἕνα τόσο ῥιτωμένο ψέμα ». Ἄλλος ὁμοῦ συνάδελφός του, ὁ Μπυφὼν, παρασπόμενος ἀπὸ τὴν συμπαθίαν του πρὸς τοὺς ποῦλιν, ἀνταρτῇ ὅτι οἱ κύκνοι ἐπληροφόρηται γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ κινεῖται τραγουδεῖ, ἄλλ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἀκούει μὲ τ' αὐτὴν τὴν κύκνους νὰ κελαιδεῖ.

Οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες, ἂν καὶ σέβονται πολὺ τὸν Μπυφὼν, ἐν τούτοις στὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν τὸν πιστεύουν. Ὁ Τονσερ σύμφωνος μὲ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς, προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κύκνου ἀραδιάζοντας διάφορα ἄλλα προτερήματα τοῦ ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι καταστρέφει τοὺς κύνες φελίδας κύνων, τὰ καταραμένα ἐκείνα κύνων ποῦ μεταδίδουν, τοὺς ἐλῶδεις πυρετοὺς. Ὁ ἴδιος φυσιοδίφης τοῦ τῆς ὁμορφίαν καὶ τὴν φιλαρέσκεια τοῦ κύκνου, ποὺ ἀγαπᾷ ἕνα ἕνα τὸς ἀνέμους ἐπιδράσεις τῶν νεφῶν γιὰ νὰ καθαρῶνται αὐτὲς καὶ καμαρώνει τὸν ἑαυτοῦ του. Στὸς ζωολόγους καὶ τῆς Ἑβρῆς οἱ κύκνοι ποὺ κολυμβοῦν μέσα στὴς μεγάλας στεγνὰς τραπεζοὺν τὸ θαυμασμὸν τοῦ περισσοτέρου κόσμου, ποῦ πάντων τῶν ῥωμαντικῶν δεσποινίδων ποὺ θυμοῦνται σχετικῶς αἰσινεῖ τὸν κατωγράφου, ὅπου ἐρωτευμένα ζευγαράκια ταῖζον τοὺς καλὰς λίμνης...

Τελευταία, ἕνας Καναδὸς πετηνολόγος ἐφῆλε τὸν ἀνθρώπινον τοῦ κύκνου. Τὸ εἶπε τεμπέλικον καὶ ροζηρόν, πρὸς τὸν ῥέοντον ὑπερβολικὰ οἱ κυνῶδες ἀπὸ... ἐρωτικῆς ἀντιζηλτίας. Ἡ ἀπόρρητος του φτάνει, λέει σὲ βαθμὶ ἀγριότητος. Πάντες τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ λαῖμα, τοῦ χώνει τὸ κεφάλιν μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸν ποῦλιν ἐκεῖ μέχρ' ὅτου τὸν πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξίας. Καὶ ὅταν τὸν ποῦλιν θώπῃ, κοβεῖ βόλτες ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, διακρίνεται τὴ νύκτι του μὲ θορυώδη οὐραλίσματα.

Στὴν Καμπόδια — ἡερσόννηος τῆς ἀνατολικῆς Σιήρας — ἀρκετοὶ ἀδελφοὶ κύκνοι στὶς λίμνες καὶ στὰ πλατύτερα μέρη ποταμῶν. Καὶ οἱ χωρικοὶ ποὺ κατοικοῦν στὶς ὄχθες ἀνεκρίνουν ὅτι οἱ κύκνοι ἔχουν νοστιμώτατον κρέας. Τοὺς γνῶναι λοιπὸν τοὺς σούβλα καὶ τοὺς τρώγουν μὲ μεγάλη ὄρεξιν...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σήκωσε τὴ φωνὴν καὶ ἐξακολούθησε :
— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς αὔριο θὰ σοῦ κάμῃ καὶ σένα τὰ ἴδια ; "Ε, κουτεντέ ;... βλάκα !...

Τὸν εἶχε καθήσει σ' ἕνα καναπέ, σπρώχνοντας ἀπὸ τοὺς ὄμους, καθὼς τοῦ μιλοῦσε. Κι' ἀπαθέστατα, ὁ Ντίνος τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς !

— "Ε ; ἢ φώναξε ὁ γέρον Περτρόπουλος. Θὰ τὴν πάρῃς... γιὰ νὰ σοῦ κάμῃ τὰ ἴδια ;

— "Οχι ! Θὰ τὴν πάρω ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ μὴν ξανσκάνῃ τὰ ἴδια ποτὲ !... Μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνετε κύριε Περτρόπουλε, πὼς ἡ κόρη σας, μὲ τὸ χαρακτήρα ποῦ ἔχει, ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸν κατὰ λ' ἡ λ' ὁ ἀντρα ; Λοιπὸν ὁ Νίκος δὲν ἦταν ὁ κατάλληλος. Κι' ἀποδείξῃ πὼς σήμερον χωρίζουν κακὴν — κακῶς !

— Κι' ὁ κατάλληλος εἶσαι σὺ ;

— Ναι !

— "Εἰς, ἐνὶ θὰ ὑποτάξῃς μιὰ γυναῖκα σὰν αὐτὴ τὴ δαιμονισμένη ;

— "Εγώ !

— Μαῦρο φίδι ποῦ σ' ἔραγε !...

— Τί σας μέλει ! ἄς μὲ φάρ ! Τὸ κάτω — κάτω εἶνε λογαριασμός δικός μου... Δὲν μοῦ λέτε : ὁ Νίκος, τότε, ἔφερε τὴ γυναῖκα παίρνει ;... Πῆτε μου τὴν ἀλήθειαν !

— Μὰ πρόσθεσε νὰ τὴ μάθῃ ; Τρελάθηκε καὶ τῆς καὶ τὴν ἔβλεπε ἄψε-σβύσει...

— Ποῦ καλὰ. "Εγὼ ὅμως τὴν ξέρω.

Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε, νομίζετε, μιὰ ἐγγύση πὼς... θὰ τὴ μεταχειρισθῶ λιγάκι ἄλλοιῶτα ;

— "Εἴπω. Μὰ δὲ μοῦ λέει τί ἀνάγκη ἔχεις ; Γιατί δὲν παίρνεις μιὰν ἄλλην ;... Χάθηκαν, βλέπεις, οἱ γυναῖκες !...

— Κι' αὐτὸ λογαριασμός δικός μου ! Τί σας νοιάζει ἐσάς, ἂν ἐγὼ θέλω τὴ Δώρα ;

— "Εσείς ἕνα μόνο πρέπει νὰ συλλογισθῇτε : Πὼς ἂν μείνῃ μὲ τὸ Νίκο, αἰωνίως θά-χετε τὰ ἴδια. Ποῦ βέβαια δὲν θὰ σὰς εἶνε εὐχάριστον. "Ενῶ, ἂν τὴν πάρω ἐγώ, ἡσυχάζετε γιὰ πάντα. "Ετσι ;

— Μὰ πὼς ; πὼς ; φώναξε ὁ γέρον Περτρόπουλος σηκώνοντας τὰ χέρια ψηλά. Δὲν μοῦ λέει πὼς θὰ τὴ δαμάσῃς αὐτὴ ;...

Καὶ τότε ὁ Νίκος, ἀπὸ κοντὰ, σιγὰ, ψιθυριστὰ, μὰ σταθερὰ τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Τὴν ἀγαπᾷ, αὐτὴ νὰ ξέρετε, κύριε Περτρόπουλε ! Τὴν ἀγαπᾷ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ Νίκο. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς... θὰ τὴς βάλω τὰ δυὸ τῆς πόδια σ' ἕνα παπούτσι. Αὐτὸ νὰ ξέρετε, κύριε Περτρόπουλε !

Τελευταίον ! "Α' αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ντίνος εἶχε κερδισμένη τὴν παρτίδα. Ὁ γέρον κατὰλαβε πὼς εἶχε μπροστὰ του ἕναν ἄνδρα δυνατὸ. Αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ ἐπιβλήθηκε. Κι' ἀναγνώρισε πὼς ὁ Ντίνος εἶχε δίκιο : Τὸ συμφέρον τοῦ πατέρα ἦταν νὰ χωρίσῃ ἡ κόρη του μὲ τὸν Νίκο, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἀκούει μὲ τ' αὐτὴν τὴν κύκνους νὰ κελαιδεῖ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Ὁ Ντίνος μετάνοισε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

ἔγινε καὶ τὸ στεφάνωμα καὶ ἡ κόρη τοῦ Περτρόπουλου ἀκολούθησε τὸ δεύτερον ἄντρα της στὸ σπίτι του...

"Ἦταν μοιραλὸ νὰ παντρευέται αὐτὴ ὅλο μὲ ἀνωμαλίες. Πότε μὲ ἀπαγωγή, πότε μὲ διαζύγιον...

"Ὁ γέρον πάλιν τοῦ Νίκου μὲ τὴν Κατίνα ἔγινε τρεῖς μῆνες ἀργότερα.

Ποῦς ἔραγε νῆταν πρὸς εὐτυχισμένους ἀπὸ τοὺς δυὸ ; "Ἡ Δώρα ποῦ βόηκε τὸν ἄντρα ποῦ τῆς ταίριαζε ; ἢ ὁ Νίκος ποῦ πῆρε τὴν γυναῖκα ποῦ ἠθέλε ;

Στὴν ἀρχή, φαινόταν καὶ οἱ δυὸ τὸ ἴδιον. Σιγά-σιγά ὅμως, ὁ Νίκος, ποῦ τοῦ εἶχε περάσει τὸ πένθος, ἄρχισε νὰ ξαναθυμᾶται τὴ Δώρα...

"Ἡ καίμενη ἡ Κατίνα δὲν εἶχε οὔτε τὴν ὁμορφίαν της, οὔτε τὴν φρεσκάδα της (ἦταν καὶ τριάντα χρονῶν ἀπᾶνω-κάτω). Γρήγορα ὁ ἄντρας της τὴν βαρύνθηκε, ἂν καὶ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τὴν χάριξε μὲ τὴ λαχάρα ποῦ εἶχε χαρὴ τὴ Δώρα. Καὶ πρὶν κλείσῃ μῆνας ἀπὸ τὸ γάμον του, πῆγε καὶ νὰ βοῇ τὴ Λιλή καὶ τὴν Κάκια !

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἴσια, ἡ σωστή, ἡ ὠραία ζωὴ ποῦ εἶχε φαντασθεῖ !

"Οχι, ποτὲ. "Ἡ ἄλλη ἦταν καλύτερη. Μ' ὅλες της τίς πίκρες, τίς ἀγωνίες, τὰ βάσανα, τοῦ ἔδινε πρὸς μεγάλες συγκινήσεις, πρὸς εὐτυχισμένες στιγμὲς. Ζοῦσε τότε. "Εγὼ τώρα ;...

"Ὁ Νίκος τὸ ἀναγνώρισε σὲ λίγο. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ αισθανθῇ κανενὸς εἶδους εὐτυχίας.

Συνήθισε ὅμως καὶ στὴ νέα κατάστασιν, συλλογιζόμενος πὼς δὲν ἦταν στὸ χερίτου νὰ τὴν ἀλλάξῃ καὶ πάλιν.

Τὸ κάτω-κάτω μὴπως εἶχε ἀφήσει αὐτὸς τὴ Δώρα ; "Εκείνη τὸν ἀφῆκε καὶ πῆρε ἄλλον. "Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐγκαταστήσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὴν ἀνάγκη φιλοτιμίας.

"Δὲ βαριέσαι ! ἔλεγε : μιὰ ἰδέα εἶνε. "Ο, τι δὲν βρῶσκω στὴ γυναῖκα μου, τὸ βρῶσκω στὴ Λιλή. Καὶ πάλιν, στὴ γυναῖκα μου βρῶσκω ὅσα δὲν βρῶσκω πρὶν στὴ Δώρα.

Κι' ἐννοοῦσε τὴ νοικοκυροσύνη της, τὴν ἀφοσιώσιν της, τὴν σεμνότητά της. Εἶχε ἡσυχὸν τὸ κεφάλιν του, νὰ ! Κι' οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς του, ἄλλο δὲν τοῦλεαν παρὰ πὼς ἔκαμε πολὺ καλὰ καὶ πὼς τώρα ἦταν εὐτυχισμένος.

Κι' ἤλθε καιρὸς ποῦ τὸ πιστεύον αὐτὸ καὶ ὁ Νίκος ὁ ἴδιος : Μιὰ μέρα, ἡ Κατίνα τοῦ ἔδωσε μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἰδηση. Κι' ὅσοι ἀπὸ λίγων μῆνες, ὁ Νίκος ἀποκοῦσε τὸ πρῶτον τοῦ παιδίου, ἕνα γερὸ καὶ ὠραῖο ἀγοράκι.

"Ε, τότε καὶ ὁ πατέρας καὶ ἔβλεπε ὅλα. Κι' ἀναγνώρισε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἴσια καὶ σωστή ζωὴ. Μόνο ποῦ ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνει στὶς φίλινδες του καὶ, ἂν αὐτὲς, νὰ γνωρίζεται καὶ μ' ἄλλες...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΒΙ

— Νά... πάρτε αυτό εδώ το μπουκετάκι. Βιολέττες, μ' ένα κλώνο μισόβας στη μέση... Πώς είπατε;... Ακριβό;... Πάρτε, τελος πάντων, τούτο δω, δυο δεκάρες μόνον. "Αν πάτε στα ανθοπωλεία των βουλεβάρτων θα σας ζητήσουν πέντε και δέκα δραχμές για ένα μπουκέτο που δεν μπορεί να παραβληθῇ με τὰ δικά μου... Δεν εἶν' ἡ εποχή τους, βλέπετε. Βοσκόμαστε στην καρδιά τοῦ Φλεβάρη...

Ἡ πελάτις, μιά μικρὴ μοδιτρούλα, κομψή, μὲ μικρὸ καπελλάκι καὶ κοινόλινο ἀνοίξε τὸ τσαντάκι της καὶ ἔβγαλε λίγα χρήματα. Ἡ φλυαρία τῆς ἀνθοπώλιδος, τῆς κυρᾶ-Ἀγάθης, εἶχε φέρει τὸ ἀποτέλεσμά της. Ἡ κοπέλλα ἐπλήρωσε, πήρε τὸ μπουκετάκι της καὶ μπήκε στὸ νοσοκομεῖο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ μικρὴ μοδιτρούλα ἀγόραζε λουλούδια ἀπὸ τὴν γορᾶ ἀνθοπώλιδα. Κάθε μέρα, τὴν ἴδια περίπου ὥρα, πρὶν μὴ στὸ νοσοκομεῖο νὰ ἐπισκεφθῇ μιά μικρὴ της φιλενάδα, ἀγόραζε μὲ τίς οικονομίες της λίγα λουλούδια καὶ τῆς τὰ πῆγαινε...

— Εἶνε ἀρρωστή καμμιά συγγενιά σου; τὴν εἶχε ρωτήσει μιά μέρα ἡ ἀνθοπώλις.

— Ὁχι ἀποκρίθηκε ἡ μικρούλα. Πρόκειται γιὰ κάποια φιλενάδα μου...

Ἡ γορᾶ πάλι κούνησε τὸ κεφάλι.

— Εἰ, τί νὰ γίνῃ... Δουλεύετε νὰ βγάλετε καὶ σεις τὸ φρομίσας... Πέστε «ερασιτικά» στὴ φίλη σας, καὶ νά... δώστε της δυὸ βιολέττες παραπάνω ἀπὸ μέρος μου.

Συνά-συνά εἶσι, οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ γορᾶ ἀνθοπώλις καὶ ἡ μοδιτρούλα, διηγήθηκαν ὅλη τὴν ἱστορία τῆς φίλης της στὴν γορᾶ ἀνθοπώλιδα.

Τὴν λέγαν Ζωζέττα. Εργάζοντο στὸ ἴδιο μαγαζί. Ἐκεῖ εἶχαν ποταγονοιστεῖ πρὸ ἐνὸς περιποῦ χρόνου. Εἶχαν συνδεθεῖ μὲ ξεχωριστὴ φιλία, εἶχαν πιάσει δωμάτιο μαζὶ. Περάσαν ἐκεῖ τέσσερες μῆνες ὅλο γέλοιο καὶ χαρὰ... Μιά μέρα ὅμως ἡ φίλη τῆς ἡ Ζωζέττα κρούσε. Ὁ γιατρός στὴν ἀρχὴ εἶπε πὺς δὲν ἦταν τίποτε.

— Λίγη ἀνάπαυση ἀρκεῖ, εἶπε σὺς δυὸ κοπέλλες. Καλὸ φαί, ὕπνος ἀρκεῖς καὶ νὰ δὲν περάσουν...

Ἀνάπαυση καὶ καλὸ φαί... Μποροῦσε ὅμως νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὲς τίς ὁδηγίες ἕνα φτωχοκόριτσο σὰν αὐτὴ, πού ἦταν ἀναγκασιμένη νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ φρομὶ της;

— Εἶσι ἡ κατάσταση τῆς φίλης της, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα χειροτέρευε. Σὲ λίγο καιρὸ παρουσιάσθησαν καὶ αἱμοπτύσεις. Ὁ βήχας δὲν ἄφινε πιά τὴν ἀρρωστή νὰ ἡσυχάσῃ. Εἶχε ἀδυνατίσει, ἡ ἀμοιρῇ, εἶχε μείνῃ ἡ μισή. Κι' ἀναγκάσθησε μιά μέρα νὰ δεχθῇ νὰ τὴν πᾶν στὸ νοσοκομεῖο...

Ἡ κυρᾶ-Ἀγάθη ἀκούε μὲ συγκίνησι τὴν διήγησιν αὐτῇ. Προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν μοδιτρούλα.

— Εἰ, παιδί μου... Νᾶρες πόσα τέτοια γίνονται στὸ Παρίσι... Μὰ δὲ μὲ λές... Ἡ μικρὴ αὐτὴ, ἡ Ζωζέττα, δὲν ἔχει κανένα συγγενή;

Δὲν σοῦκανε ποτὲ λόγο γιὰ τὴν οἰκογενεὰ της;

— Ποτέ. Ἐρῶ μόνο πὺς κάποτε ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Γιατί ὅμως; Γιὰ ποῦ λόγῳ; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω...

— Πόσον χρόνῳ εἶνε;

— Τὸν ἰούλιο κλείνει τὰ εἴκοσι.

Δὲ νομίζεις ὅσο, πὺς θάπρεπε νὰ ψάξῃ κανένας νὰ βοηθῇ τοὺς γονεῖς της; Κάπου θάβρίσκειται ὁ πατέρας της, ἡ μάνα της... Θάπρεπε νὰ τὸ μάθουν πὺς τὸ παιδί τους πεθαίνει ἐκεῖ, μόνο καὶ ἔρημο, στὸ νοσοκομεῖο. Καί... νὰ τὴν λέν ἄραγε σὲ ἀληθινὰ «Ζωζέττα»;

— Δὲν τὸ πιστεύω καὶ ἐγώ... Ἀ... γιὰ στάσου... Ναι, βέβαια... Τονομά της τὸ πραγματικὸ εἶνε Μαγδαληνὴ. Θυμᾶμαι πὺς ποῦλεγε κάποτε πὺς σὰν μικρὴ τὴν φώναζαν «ἡ Μαγδαληνὴ ἡ Χρυσομαλῶσα»...

Ἀ! Ὅστε εἶνε ξανθὴ; ῥώτης ἡ κυρᾶ-Ἀγάθη, ἐνῶ ἕνα δάκρυ κυλοῦσε ἀπ' τὰ μάτια της.

— Ἐχει καλὴ καρδιά, κυρᾶ-Ἀγάθη.

— Εἰ, ὄχι περισσότερο ἀπ' τὸν ἄλλον κόσμο. Μὰ τὴν λυποῦμαι τόσο τὴν μικρούλα αὐτὴ τώρα πὺς μὲ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της... Κι' ὅστερα εἶν' καὶ τᾶλλο... Εἶχε καὶ γὰρ μιά κόρη, πὺς ἔβλεπε σὲ τὴν ἡλικία της. Μὰ πῆγαινε, πᾶσι καιροῖς τώρα...

Ἡ κατάσταση τῆς ἀρρωστικῆς ὅσο πῆγαινε καὶ χειροτέρευε. Οἱ γιατροὶ ἦσαν πᾶ ἀπελπισμένοι.

Ἡ Λουκία-ἔτι δνομαζόταν ἡ φίλη της-ἡ μοδιτρούλα πὺς τὴν ἐπισκεπτόταν εἶχε σκεφθεῖ πολλές φορές νὰ βοηθῇ τοὺς γονεῖς

τῆς Ζωζέττας καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ σὲ τὴν κατάσταση βρισκόμενῃ ἡ κόρη τους!

Ἡ ἀρρωστή ὅμως, κάθε φορὰ πὺς γινόταν λόγος γι' αὐτὴν τὴν κόρη, ἀλλάζε κοινέτα.

— Ἀν ἦμιον ἐτοιμοθάνατη, ἔλεγε, ὅταν ἡ Λουκία τὴν «ερασιφορτωνόταν», τότε ἴσως θὰ σάκουγα. Μὰ νοιώθω πὺς εἶμαι καλύτερα, πὺς σὲ λίγο θὰ γιαιρεφτώ...

Μὰ Κυριακὴ, ὅταν πῆγε ἡ φιλεναδίτσα της νὰ τῆς κἀμῃ τὴν καθημερινὴ τῆς ἐπίσκεψιν, τὴν ἔπηρε κοντὰ της, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ μὲ χαμηλὴ, βραχνή, φωνή:

— Ἀκουσε... Θὰ σοὺ πῶ ἕνα μυστικόν... Ξέρεις γιατί ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι μου;... Νά... Ἐπειδὴ ἡ μητέρα μου δὲ μ' ἀγαποῦσε πᾶ... Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος... Κι' ὅμως ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα τόσο... Ὁ πατέρας εἶχε πεθάνει... Ἡ μητέρα ξαναπαντρεύτηκε, μ' ἕναν ἐλεεινὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἕως βράδυ μεθύσιμος καὶ τὴν ἔδρανε... Καὶ κατὰ μὲν, ἔδρανε καὶ μένα... Ἐ, δὲν μποροῦσα νὰ βαστάξω πᾶ τέτοια ζωή...

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα καὶ ἔφυγα... Ἀν μ' ἀγαποῦσε ἡ μητέρα μου θὰ ἔφυγε καὶ δὲ μ' εἰδίσκε... Μὰ οὐτε ἐνδιαφερόμην ἡ μητέρα μου θὰ ἔβλεπε, σὲ τὴν συννοκία Μπατινιόλ... Στὴν ὁδὸν Λεμερσέ, τότε, τὴν ὁρᾶς ὅμως νάλαζε σπῖτι... Τὸ περιεργό εἶνε πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν συναντήσῃ ποτέ, μὲ τὸ καροτσάκι τῶν λουλουδιῶν της...

— Τὸν λουλουδιῶν της εἶπες;

— Ναι, γιατί;

— Τίποτα... Δὲν μὲ λές ὅμως ἂν τὴν ξαναβρίσκαμε τὴν μητέρα σου;

— Ἀν τὴν ξαναβρίσκαμε!... Ἀ!... Ὁ μὲν κἀνε τόσο καλὸ αὐτό... Ὁχι ὅμως ἐδῶ, δὲν θάθελα νὰ τὴν δῶ ἐδῶ... Σὰν γιαιρεφτώ, θὰ γυρίσω μόνῃ μου. Σπῖτι, νὰ τὴν ἰδῶ... Τὴν ὥρα πὺς θὰ λείπῃ ὁ ἀντρας της...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Λουκία, βγαίνοντας ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο συνάντησε τὴν γορᾶ ἀνθοπώλιδα καὶ τῆς διηγήθηκε ὅσα τῆς εἶπε ἡ Ζωζέττα.

Ἡ κυρᾶ-Ἀγάθη δὲν δάκρυσε ὅπως συνήθιζε τίς ἄλλες φορές πὺς τῆς ἔλεγε νὰ τῆς μὴλῃ γιὰ τὴν φτωχικήν τὴν Ζωζέττα. Ἀρκεῖ νὰ κλαίῃ, τώρα νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Τὸ φτωχόν μου τὸ κορίτσι! ἔλεγε.

Τὴ φτωχιά μου τὴ Μαγδαληνὴ μου!... Αὐτὴ εἶνε. Θέλω νὰ τὴν δῶ, θὰ τρεῖς στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἂς μὴ θέλῃ. Δὲν εἶνε δυνατό νὰ μὴν ξαναδῶ τὸ κοριτσάκι μου... Θάτανε τρομερό... Ναι, ναι, τὸ καταλαβαίνω, ἀν παρουσιάσθῃ, εἶσι ξαφνικά, μπορεῖ νὰ τὸ σκοτώσῃ τὸ παιδί μου, ἀπ' τὴν συγκίνησιν... Μὰ ἐστὶν, δεσποινίς Λουκία μου, μπορεῖ νὰ τὴν προετοιμάσῃς σιγά-σιγά... Πῆς της πὺς βοήκει τὴ φτωχιά τὴ μάνα της καὶ πὺς θέλει νὰ τρεῖν νὰ τὴν ἀναλίσκῃ... Πῆς της πὺς εἶμαι χρεώστης. Δὲν εἶνε ὅμως ὀλῆθεια αὐτό. Ἐρῶ ὁ παλῆνάνθρωπος ἀπὸ μὲ κατῳργετὴ τὴ ζωὴ μου... Μὰ εἶνε ἕνα ἄγιο φῶμα αὐτό πὺς θὰ τῆς πῆς... Ὁ τῆς δὲ πῆς ὅλα αὐτά, δεσποινίς Λουκία μου;... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Μαγδαληνὴ μου!... Φτωχόν μου κοριτσάκι!...

Σοὺ ὑπόσχομαι, κυρᾶ-Ἀγάθη, νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα, ὅπως μοῦ τὰ εἶπες, σὰν τὴν ξαναδῶ. Ὁ θὰ ξαναῖθω αὐτὸ. Ἐὰν πάω ἀπὸ αὐτὴν, γέμα, ἀπ' τὸ μαγαζί... Ἡ διευθύντρια, εἶμαι βέβαιη θὰ μὴφῃ...

Ὅταν ἡ Ζωζέττα ἀντίκρουσε τὴν ἄλλη μέρα τὰ πόνομα τῆς φίλης, δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξή της.

— Δὲν πῆγες στὸ μαγαζί σήμερα;

— Εἶχα πονοκέφαλο... Πῆρα ἀδεια καὶ νάμαι...

Ἀντὶ τοῦ συνεθισμένου φτωχοῦ μπουκετό ἡ Λουκία τῆς εἶχε φέρει αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ἕνα τεράστιο μᾶστο τριαντάφυλλο.

— Εἶδες τὴν ὁμορφά πὺς εἶπε;... τῆς εἶπε. Δὲν φαντάζεσαι ὅπως ποῖς σὲ στέλνει...

— Ἡ μητέρα! Ἡ μητέρα μου! φώναξε ἡ Ζωζέττα. Τὴν ἔβλεπε λοιπόν;... Ἐλα, πῆς μου... Πόσο θὰ χαρῶ πὺς θὰ τὴν ξαναῖθω... Ἀπὸ ὅμως γιαιρεφτώ, πρῶτα... Ὁχι σήμερα... Ἀ! Τώρα νοιώθω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου... Φαντάσου, τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ γιατροὶ! Χτὲς τὸ βράδυ μ' εἰδίσαν, λέει, ἐτοιμοθάνατη!...

Περμέναν ἀπὸ ὅρα σὲ ὅρα νὰ πεθάνω. Μοῦ φέραν καὶ πᾶσι καὶ μετάλαβα... Ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή ὅμως νοιώθω τόσο καλύτερα τὸν ἑαυτό μου. Δόξα σοι ὁ Θεός!... Ἀδριανό...

Μιλώντας, ἡ Ζωζέττα εἶχε ἀνασηκώθῃ λίγο στὸ κρεβάτι της. Ἐφαρνα ἔπρεπε, κατάλοιμη, χάνοντας τίς αἰσθήσεις της. Μιά νοσοκόμα περνοῦσε κείνη τὴν ὥρα.

— Λυποῦμαι... φώναξε ἡ Λουκία.

Ἡ νοσοκόμα πῆγε κοντὰ στὴν ἀρρωστή, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

Ὅταν ἡ Ζωζέττα ἀντίκρουσε τὴν ἄλλη μέρα τὰ πόνομα τῆς φίλης, δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξή της.

— Δὲν πῆγες στὸ μαγαζί σήμερα;

— Εἶχα πονοκέφαλο... Πῆρα ἀδεια καὶ νάμαι...

Ἀντὶ τοῦ συνεθισμένου φτωχοῦ μπουκετό ἡ Λουκία τῆς εἶχε φέρει αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ἕνα τεράστιο μᾶστο τριαντάφυλλο.

— Εἶδες τὴν ὁμορφά πὺς εἶπε;... τῆς εἶπε. Δὲν φαντάζεσαι ὅπως ποῖς σὲ στέλνει...

— Ἡ μητέρα! Ἡ μητέρα μου! φώναξε ἡ Ζωζέττα. Τὴν ἔβλεπε λοιπόν;... Ἐλα, πῆς μου... Πόσο θὰ χαρῶ πὺς θὰ τὴν ξαναῖθω... Ἀπὸ ὅμως γιαιρεφτώ, πρῶτα... Ὁχι σήμερα... Ἀ! Τώρα νοιώθω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου... Φαντάσου, τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ γιατροὶ! Χτὲς τὸ βράδυ μ' εἰδίσαν, λέει, ἐτοιμοθάνατη!...

Περμέναν ἀπὸ ὅρα σὲ ὅρα νὰ πεθάνω. Μοῦ φέραν καὶ πᾶσι καὶ μετάλαβα... Ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή ὅμως νοιώθω τόσο καλύτερα τὸν ἑαυτό μου. Δόξα σοι ὁ Θεός!... Ἀδριανό...

Μιλώντας, ἡ Ζωζέττα εἶχε ἀνασηκώθῃ λίγο στὸ κρεβάτι της. Ἐφαρνα ἔπρεπε, κατάλοιμη, χάνοντας τίς αἰσθήσεις της. Μιά νοσοκόμα περνοῦσε κείνη τὴν ὥρα.

— Λυποῦμαι... φώναξε ἡ Λουκία.

Ἡ νοσοκόμα πῆγε κοντὰ στὴν ἀρρωστή, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

Ὅταν ἡ Ζωζέττα ἀντίκρουσε τὴν ἄλλη μέρα τὰ πόνομα τῆς φίλης, δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξή της.

— Δὲν πῆγες στὸ μαγαζί σήμερα;

— Εἶχα πονοκέφαλο... Πῆρα ἀδεια καὶ νάμαι...

Ἀντὶ τοῦ συνεθισμένου φτωχοῦ μπουκετό ἡ Λουκία τῆς εἶχε φέρει αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ἕνα τεράστιο μᾶστο τριαντάφυλλο.

— Εἶδες τὴν ὁμορφά πὺς εἶπε;... τῆς εἶπε. Δὲν φαντάζεσαι ὅπως ποῖς σὲ στέλνει...

— Ἡ μητέρα! Ἡ μητέρα μου! φώναξε ἡ Ζωζέττα. Τὴν ἔβλεπε λοιπόν;... Ἐλα, πῆς μου... Πόσο θὰ χαρῶ πὺς θὰ τὴν ξαναῖθω... Ἀπὸ ὅμως γιαιρεφτώ, πρῶτα... Ὁχι σήμερα... Ἀ! Τώρα νοιώθω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου... Φαντάσου, τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ γιατροὶ! Χτὲς τὸ βράδυ μ' εἰδίσαν, λέει, ἐτοιμοθάνατη!...

Περμέναν ἀπὸ ὅρα σὲ ὅρα νὰ πεθάνω. Μοῦ φέραν καὶ πᾶσι καὶ μετάλαβα... Ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή ὅμως νοιώθω τόσο καλύτερα τὸν ἑαυτό μου. Δόξα σοι ὁ Θεός!... Ἀδριανό...

Μιλώντας, ἡ Ζωζέττα εἶχε ἀνασηκώθῃ λίγο στὸ κρεβάτι της. Ἐφαρνα ἔπρεπε, κατάλοιμη, χάνοντας τίς αἰσθήσεις της. Μιά νοσοκόμα περνοῦσε κείνη τὴν ὥρα.

— Λυποῦμαι... φώναξε ἡ Λουκία.

Ἡ νοσοκόμα πῆγε κοντὰ στὴν ἀρρωστή, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MORIS SAMBANI

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Ὁ ἄγγλος ἀξιωματικὸς Ριχάρδος Κενσὼν, ἀπὸ γέρας καὶ ἀποστατεῖται πᾶ, ἀνοίξε σὲς Ἰνδίες κάποιο μικρὸ ἐμπορικὸ πρακτορεῖο πὺς τὸ διατηροῦσε καλὰ χάρις σὲς πολλές γνωριμίες του καὶ σὲς τὴν ἰσχυρὴν τοῦ θέλησιν. Εἶχε φέρει μαζὶ του ἀπὸ τὴν Ἀγγλία (δὲν ξέρω γιὰ ποῖον λόγῳ) καὶ τὸν συνονόματον ἀνηψιὸν του, ἕνα παιδί ἡλικίας 25 ἔτων, ἄξιο, γερό, μὰ λιγάκι πεισματάρικο... Τὸν λέγαν καὶ αὐτὸν Ριχάρδον Κενσὼν.

Ὁ θεὸς καὶ ὁ ἀνηψιὸς δὲν εἶχαν φρενὴ τὸν ἴδιο χαρακτήρα καὶ γι' αὐτὸ πολλές φορές ἡ γνώμης τους ἦταν ἀντίθετες, καὶ ἀκολουθοῦσαν μικροὶ καυγάδες καὶ θυμοί.

Ὁ καιρὸς ὅσο, περνοῦσε ἐκεῖ ὡς ὅταν ὁ μικρὸς Ριχάρδος δῖλανε στὸν θεὸν του τὴν ἐπιθυμία νὰ παντρευθῇ...

Εἶχε γνωρίσει τὴν κόρη κάποιου γείτονά του καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη του ματιά πὺς τῆς ἔδρανε τὴν ἀγάπην. Τὰ πράγματα θὰ πέρασαν καλὸ τέλος, ἀν βρισκόταν σὲ φιλικὲς σχέσεις ὁ συνταγματάρχης μὲ τὸ γείτονά του. Μὰ οἱ δυὸ γείτονες ἀπὸ καιρὸ εἶχαν κάποια διαφορὰ σὲς τὴν ὁποία ὁ Κενσὼν λόγῳ τοῦ σοβαροῦ του χαρακτήρος ἔδρανε μεγάλη σημασία, μεγαλύτερη ἀπ' ὅτι ἔπρεπε.

Κι' γι' αὐτὸν ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀνηψιοῦ του φρονέσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κἀνῃ πράγματα τοῦ κεφαλοῦ του, λέγοντάς του, ὅτι θὰ τὸν ἀποκληρώσῃ.

Ὁ καμμένος ὁ Ριχάρδος ἔδρανε πὺς ἡ κόρη τὸν ἀγαπᾷ μὰ ἔδρανε καὶ ἄλλο πὺς ὁ πατέρας της (ὅπως καὶ κατέρως) θὰ προτιμοῦσε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ παιδί του μ' ἕναν ἄνθρωπον πὺς θὰ ἦταν τοῦλάχιστον οικονομικῶς ἀνεξάρτητος.

Ἄλλος ὅμως ἂν τὸν ἀποκλήρωνε ὁ θεὸς του δὲν θὰ εἶχε καμμιά οικονομικὴ ἀνεξαρτησία.

Γι' αὐτό, ἡ μικρὴ συγκρούσε μὲ τὸ θεὸν του, ἀρκεῖ νὰ πέρουν σοβαρότερο χαρακτήρα καὶ ὁ Ριχάρδος ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα μεγάλο μῖσος κατὰ τοῦ θειοῦ του. Ἀπ' τὴν μεγάλη του στενοχωρία δὲν πῆγαινε στὸ πρακτορεῖο. Δὲν νοιάζονταν γιὰ τίποτε. Ἐκανε ταξίδια ἀναψυχῆς σὲς περὶχωρα.

Ὁ συνταγματάρχης βλέποντας, ὅτι τὸ κακὸ προχωροῦσε, ἀπεφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ μὴν εὐνοίας καὶ γιὰ τοὺς δυὸ λύσι. Χωρὶς λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνηψιὸν τοῦ πῆρε τρεῖς ἀνθρώπους του καὶ ἐξέκρινε γιὰ τὸ σπῖτι τοῦ γείτονά του. Ὁ ἀνηψιὸς του ἔμαθε τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἀπὸ κάποιον υπἑρετῆ, καὶ ὁ θυμὸς του ἦταν τόσο μεγάλος πὺς δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ κοιμηθῇ οὔτε νὰ φάῃ. Φανταζόταν ὅτι ὁ θεὸς του εἶχε πᾶσι γιὰ νὰ βροῖ τὸ γείτονά του.

Ἡ αὐτὴ τὸν βόηκε σὲς σταῖλο, πὺς πῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἀλόγῳ του γιὰ νὰ προαίση καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ θεὸν του.

Καθὼς ὅμως ἐτοιμαζε τὸ ἀλόγῳ του, εἶδε κατὰ πὺς τὸν ἔκανε νὰ φοβῇ... Ἐνα φεῖδι, ἕνα μεγάλο σκατὶ φεῖδι τῶν Ἰνδιῶν, ἀνέβαινε σὲς τὸ σκατὶ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ πρώτη του σκέψιν ἦταν νὰ τὸ σκοτώσῃ. Μὰ ὅστερα σκέφτηκε λιγάκι, καὶ σὰν νὰ μετάνοιζε ἄρχισε χαμογελώντας νὰ βλέπῃ ἀδιάφορος τὰς κινήσεις τοῦ ἔρπετο. Τὸ φεῖδι σὰν ἔφτασε σὲς τὸ κατὰ τῆς σκάλης, μπῆκε σ' ἕνα μισάνοιχτο δωμάτιο, σὲς τὸ δωμάτιο τοῦ θειοῦ του.

Ἀκίνητος στὸν τόπο του καὶ ὠχρὸς ὁ νέος παρατηροῦσε τὸ σκατὶ σῶμα τοῦ φειδιοῦ πὺς ἔμπαινε ἀπ' τὴν μισανοιγμένη πόρτα. Δυὸ δευτερόλεπτα πέρασαν. Τότε ὁ Ριχάρδος ἀνέβηκε γρήγορα τίς σκαλὶς καὶ τὸν φεῖδι.

Ἡ Λουκία κατὰλαβε. Ἐπῆλσε γρήγορα τὴν ἀρρωστή καὶ ἔτρεξε σὲς τὴν πόρτα.

— Κυρᾶ-Ἀγάθη τρέξε!... Περναίνει!...

Μὲς σὲς τὸ κατὰλαβε, μεγάλο κρεβάτι, τὸ μικρὸ σωματάκι τῆς Ζωζέττας πᾶνε ἐλάχιστο χώρο... Τὰ ἄλλα τριαντάφυλλα πὺς τὴν σκεπάζον ἔκρινον ἀφθονὴν εὐωδία.

Στὴ γωνία, ἡ κυρᾶ-Ἀγάθη κλαίει μὲ λυγμούς. Ἡ νοσοκόμα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει, τὴν ἀκούει νὰ ψυθυρίξῃ μ

«Όλος ο κόσμος θαύμαζε τη χάρη
με την οποία χορεύει...»

«Ονειρευόταν τον Κλώντ Γκερσόν που
μαζί είχαν χορεύσει στο «Παβιγιόν».

ΤΑ ΝΕΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ ΤΗΣ

[Φίλμ βγαλμένο από την γνωστή κωμωδία του
Παραγωγή «Ούφα».-Πρωταγωνιστεί ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΝΤΑ]

Η ΛΟΥΚΙΛΗ ΣΩΒΕΛΕΝ, μία χαριτωμένη νέα γυναίκα είχε προσβληθεί από την αρρώστια της μόδας: είτανε ξετρελλωμένη με το χορό. Μά δυστυχώς δεν της έδιδετο καμιά ευκαιρία για να ικανοποιήσει την τρέλλα της. Ο σύζυγός της της απαγόρευε να πηγαίνει στα χορευτικά κέντρα... Η Λουκίλη δεν έλεγε τίποτε και προσπαθούσε να πνίγει μέσα της το πάθος της για το χορό. Τό πράγμα όμως αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο, γιατί άκριβώς απέναντι απ' το διαμέρισμα των Σωβελέν, βρισκόταν το «Παβιγιόν» το νυχτερινό κέντρο της μόδας, μέσ' απ' τα τζάμια του οποίου η Λουκίλη έβλεπε τους ισκιούς των χορευτών να ταλανιούνται σαν τα καρβύρια που τ' αλκνίζει η θάλασσα. Άληθινό δηλαδή μαρτύριο του Ταντάλου!

Είπε όμως πολύ δύσκολο να εμποδίσει κανείς μία γυναίκα να κάνει αυτό που θέλει, προ πάντων όταν αυτό είναι ο χορός. Και στην αρχή η Λουκίλη για να ικανοποιη κάπως το πάθος της χόρευε μόνη της μέσα στο διαμέρισμα της υπό τους ήχους ενός φωνογράφου. Μά αυτό δεν της έφτανε. Τό να χορεύει κανείς ολομόναχος μέσα στην κάμαρή του είναι πράγμα πολύ πένθιμο και η Λουκίλη είχε άρρωστησή σχεδόν απ' αυτό.

Γι' αυτό μία μέρα ο άντρας της είπε: — Δέ θέλω να νομίσω πως είμαι κανένας δήμιος, ούτε θά γίνω αιτία του θανάτου σου, εξακολουθώντας να σου απαγορεύω το χορό. Γι' αυτό σου επιτρέπω να πς να χορεύεις, αλλά φρόντισε να είσαι λογική. Θυμήσου το στίχο του Βίκτωρος Ουγκώ που λέει για κάποια ομοιοπαθή σου: «Ήταν τρελλή για το χορό που έγινε αιτία να πεθάνη».

Η Λουκίλη δεν περιμένει να της δώσει και δεύτερη φορά ο άντρας της την άδεια που με τόση δυσκολία του την είχε αποσπάσει κ' έτρεξε άμέσως να βρη τον Κλώντ Γκερσόν, ο οποίος ήταν φίλος του άντρός της κ' έρωτευμένος με πάθος μαζί της. Λίγη ώρα αργότερα, η Λουκίλη και ο Κλώντ Γκερσόν έμπαιναν στο «Παβιγιόν». Ή εισοδός τους έκανε μεγάλη εντύπωση. Μπορεί κανείς να φαντασθή τη χαρά της Λουκίλης, όταν έχορεψε, ύστερα από τόσους αγώνες με τον άντρα της, για πρώτη φορά μέσα στο ντάνσιγκ. Όλος ο κόσμος είχε σταθή κ' θαύμαζε την ομορφιά της, τη χάρη της και τη σβελλάδα της στο χορό. Ο Μάξ ντε Σίλλερν, ο περίφημος καθηγητής του χορού, βλέποντας την να χορεύει δέ μπόρεσε να συγκρατήσει τον ένθουσιασμό του και της είπε:

«Καθηγητής Μάξ πήγαινε κάθε μέρα και της έδινε μαθήματα...»

Ο Σωβελέν δεν ήταν βέβαια εγκληματίας, αλλά θά ήθελε πολύ να κοιμηθί. Τι ν' απαντήσει σ' όλους αυτούς τους τρελλούς. Είτανε ντροπιασμένος και κολακευμένος μαζί.

— Δεν εμποδίζω, έλεγε, τη γυναίκα μου να καταγίνεται μ' αυτό το σπόρτ, αφού άλλωστε δείχνει τέτοια διάθεση.

Τόν χειροκρότησαν όλοι και την άλλη μέρα ο καθηγητής του χορού Μάξ ντε Σίλλερν πήγε στο σπίτι για να διδάξη στη γυναίκα του μερικούς νέους χορούς. Ή διδασκαλία αυτή βάστηξε όχτώ ολόκληρες ώρες.

Ένα δυστύχημα δεν έρχεται ποτέ μοναχό του, λέει μία παροιμία. Ο Κλώντ Γκερσόν, ο οποίος έχορεψε όλη τη νύχτα τη Λουκίλη, ένοιωσε την παλιά αγάπη του προς αυτή να ξαναζωντανεύει. Έκανε ακόμα μία φορά μία ερωτική εξομολόγηση σ' αυτή κι' εκείνη, μέσα στη ζάλη του χορού τόν άκουσε ευχάριστα. Της έδωσε μάλιστα ένα ραντεβού στο σπίτι του για εκείνη την ημέρα στις πέντε. Ή ώρα ήταν ήδη πέντε κι' ο Κλώντ περιμένε μ' άνυπομονησία μπρος σ' ένα μικρό τραπέζι, γεμάτο γλυκά και άνθη την άφιξη της χαϊτωμένης του. Ή πόρτα χτύπησε ξαφνα κι' ο Κλώντ πετάχθηκε ν' ανοίξη. Μά αντί της Λουκίλης αντίκρυσε τον άντρα της, το Σωβελέν, τόν καλλίτερό του φίλο.

— Περνούσα από δω και ήρθα να σε δω, τού είπε, γιατί η ζωή στο σπίτι έχει γίνη αληθινή κόλαση... Όλη την ημέρα η γυναίκα μου χορεύει με τόν καθηγητή Σίλλερν... Όλο χορεύει κι' ούτε για φαί νοιάζεται, ούτε για τίποτε... Μπα, τι βλέπω εδώ; Γλυκίσματα, σαμπάνιες... Κ' έχω μία πείνα...

Και ο Σωβελέν έκασε κι' άρχισε να τρώη τα γλυκά και ν' αδειάζη τις σαμπάνιες, ενώ ο Κλώντ, που τ' είχε χάσει, κοιτούσε πότε το ρολόι και πότε την πόρτα. Μά η

Λουκίλη εκείνο τ' απόγευμα είταν άπασχολημένη με το μάθημα του χορού και ο Κλώντ το πέρας με τόν άντρα της τόν παλιό του φίλο. Ο Σωβελέν είχε γίνει πιά σκλάβος της επιτυχίας της Λουκίλης και κάθε βράδυ, φορώντας το φράκο του, τη συνόδευε στο ντάνσιγκ. Εκεί δέ, ενώ η Λουκίλη και ο καθηγητής Μάξ έχορεναν, εκείνος την περιμένε πίνοντας. Ένα βράδυ η γυναίκα του τόν λυπήθηκε για τη μόνωση στην οποία τόν είχε καταδικάσει και πήγε και κάθησε δίπλα του, προσπαθώντας να τόν παρηγορήσει.

Εκείνη την ημέρα η Λουκίλη είχε ύποσχεθή στον Κλώντ Γκερσόν πως θά πήγαινε να τόν συναντήσει στο σπίτι του. Τού κάκου όμως αυτός την έπεριμένε δυό ώρες και για να παρηγορηθί θέλησε να αντικαταστήση τη Λουκίλη με την χαριτωμένη υπάλληλο του γειτονικού ζαχαροπλαστείου που τού είχε φέρει τα γλυκά...

Αυτόσο η Λουκίλη ήταν δικαιολογημένη. Στο ντάνσιγκ είχε υποψιαστή πως ο άντρας της εφλέετα με κάποια όμορφη νέα. Τόν παραφύλαξε, βεβαίωθηκε κι' αποφάσισε να τόν εκδικηθί. Γι' αυτό κ' έτρεξε άμέσως στο σπίτι του Κλώντ Γκερσόν, μά φαντάζεστε τη λύσσα της, όταν βρήκε εκεί την υπάλληλο του ζαχαροπλαστείου. Ο θυμός της ήταν διπλός, την είχε απατήσει κι' ο σύζυγός της κι' ο φίλος της και γι' αυτό για να τούς εκδικηθί και τούς δυό πήγε και βρήκε τόν Σίλλερν, τόν καθηγητή του χορού.

— Θέλω ν' απατήσω τόν άντρα μου, τού είπε θέλετε να παίξετε το ρόλο του φίλου μου.

Η δουλειά του καθηγητού δεν είταν βέβαια αυτή και, τί να κάνει; δέχτηκε. Τό σκάνδαλο δεν άργησε να ξεσπάση κ' οι δυό σύζυγοι Σωβελέν χώρισαν. Ο Σωβελέν για να παρηγορηθί αποφάσισε να ταξιδεύση στην Αίγυπτο. Τό βαπόρι έκανε σταθμό στη Νεάπολη και όταν θέλησε να βγη έξω βρέθηκε άξαφνα μπρος στη Λουκίλη. Ταξίδευαν μαζί χωρίς να τó ξέρουν. Χαιρετήθηκαν.

Πήγε κοντά στον άντρα της και
προσπάθησε να την παρηγορήσει.

Τι κάνει ο μνηστήρας; τη ρώτησε ο Σωβελέν. Ο μνηστήρας είταν ο καθηγητής του χορού. Η Λουκίλη χαμογέλασε και είπε:

— Ο μνηστήρας μου είναι στην κάμαρά του, άρρωστος από το ταγκό της θάλασσας.

Ο Σωβελέν έρότενε στην προφη σύζυγό του να κάνουν ένα περίπατο μαζί στην ξηρά. Εκείνη δέχτηκε και άρχισαν να περπατούν στην προκυμαία της Νεάπολης. Ένώ η νύχτα κατέβαινε σιγά-σιγά, γεμάτη μεθυστικά άρώματα εκείνοι άρχισαν να μιλούν για το παρελθόν τους και σε λίγο ο ένοχος σύζυγος είχε συγχωρήσει την έπίσημο ενοχο σύζυγό του.

Άξαφνα άκουστήκε η σειρήνα του βαποριού που σφύραγε για να φύγη.

— Άς τόν αφήσουμε να φύγη... είπε χαμογελώντας η Λουκίλη.

Και ο Μάξ, ο μνηστήρας σου; ρώτησε ο Σωβελέν. Η Λουκίλη έκλεισε μ' ένα φίλημα το στόμα του συζύγου της.

— Ο Μάξ βρίσκεται στο Παρίσι, τού είπε, δεν έπληθε ποτέ τίποτε άλλο από χορευτές της κυρίας σου.

Και ένας νέος μιν του μέλιτος άρχισε για τούς εύτυχισμένους συζύγους.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΕΦΤΑ ΨΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΗΝΑ

Τό καίκι ήταν άραγμένο κοντά στην άκρογιαλιά...

Οι ψαράδες που καθόντουσαν στην κουβέρτα είδαν ξαφνικά ανάμεσα στα κύματα, μία πανέμορφη γυναίκα, να κολυμπάει δόγυμνη.

Βουβοί από την έκπληξη έκτυπαζαν την γυναίκα αυτήν που τους χαμογέλουσε μέσα από τα κύματα. Στηριγμένοι στην κουπαστή άρχισαν να της φωνάζουν :

- Έ! Ποιά είσαι σύ ;
- Θέλεις νάρθης απάνω στο καίκι μας ;...
- Έξέ!... Κυρά!...

Εκείνη κολυμπούσε με χάρη γύρω από το καίκι κυττάζοντας τους μ' ένα σιωπηλό χαμόγελο.

— Έμπρός! είπε ο καπετάνιος, θα της ρίξουμε ένα κάβο και θα της δώσουμε να καταλάβει πως πρέπει να ανεβεί στο καίκι μας...

Και άμέσως της πέταξαν ένα χοντρό καραβόσκονο. Η κολυμβήτρια το άρπαξε με ένα ξαφνικό χαράς. Έντελως γυμνή, χρυσομένη από τις ακτίνες του ήλιου, πρόβαλε απ' το νερό που έλαμπε και στάλαζε σε διαμάντια από το κορμί της. Ήταν σαν ένα θαύμα φερόμενο από τον κόσμο των παραμυθιών.

Οι ψαράδες εδράβησαν με προσοχή τον κάβο. Η άγνωστη σκαρφαλώσε ευκίνητη απάνω, πήδησε στο κατάστρωμα και άρχισε να στραγγίζει το νερό από τα μουσκεμένα μαλλιά της που έκρέμοντο σαν ένας χυσός μανδύας.

Οι έφτα ψαράδες την έκτυπαζαν με βλέμμα πόθου και άρχισαν πάλι τις έρωτήσεις.

- Έχει στο γειτονικό νησάκι μένεις ;
- Πώς ήρθες εδώ ;

Αυτή τους έκτυπαζε έναν ένα, καθώς της μιλούσαν, χωρίς ν' άπαντα, μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο στα χείλη.

— Δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα μας! είπε στο τέλος ένας από τους ψαράδες, ληλημένος.

— Θα είνε Σειρήνα! φώναξε ξαφνα με σοβαρότητα ο καπετάνιος.

Η γυναίκα εχάιδεψε το πρόσωπο του καπετάνιου και έγυρσε ξαφνικά και κύταξε με περιέργεια τους ναύτες. Άπάνω σε ένα σωρό από κολυμβιστικά σκονοκί, νησάκια, βροσάκια, μιά παλιά φουσαριόμικα, που καθώς την άγγιζε έβγαλε μιά νότα αρμονικά. Τρομαγμένη από τον απροσδόκητο ήχο, η γυναίκα έβγαλε ένα στριγγό ξαφνικό που έσπασε σ' ένα γέλιο μαργαριταρένιο που άντηχησε πάνω από τη σγουρή επιφάνεια της θιάλασσης.

Οι έφτα ψαράδες που την είχαν ακολουθήσει από κοντά, είχαν όλοι σύμφωνοι :

- Φαίνεται πως της άρεσει η μουσική
- Μανουέλο, παίξε κάτι. Διέταξε ο καπετάνιος το ναύτη που έπαιζε τη φουσαριόμικα. Ο Μανουέλο άρχισε να παίζει κάποιο μελαγχολικό σκοπό της πατρίδας του.

Τραγουδούσε κιόλα, Μανουέλο, είπε ο καπετάνιος.

Και ο Μανουέλο τραγουδούσε με τη γλυκιά φωνή των ναυτικών όλους τους σκοπούς που μ' αυτούς περνούσαν τις ατέλειωτες βροδνές των μέσων στη μοναξιά.

Όταν έπαψε να παίζει και να τραγουδά, εκείνη δοκίμασε να βγάλει τους ίδιους τόνους από το στόμα της, μα δεν το κατάφερε και οι ναυτικοί γελοούσαν.

— Θέλει κι' αυτή να τραγουδήση, φώναξαν και την έκτυπαζαν με ματιές γελαστές.

Ένας ναύτης έφερε τότε το μπουκάλι με το ρακί και της το έδωσε. Αυτή ήπιε με προσοχή μιά γουλιά, μα τραβήχτηκε πίσω γιατί το δυνατό οινόπνευμα της έφερε δάκρυα στα μάτια. Οι άνδρες έφεραν γύρω το μπουκάλι. Καμμία πνοή ανέμου δεν έτάραζε πιά τον αέρα και το νερό. Τα πανιά έκρέμοντο από τα κατάρτια. Το μικρό καίκι κουνιόταν δώθε κείθε και το νερό φλιφλίζε σιγά.

Μά λίγο λίγο οι ματιές που κύταζαν τη Σειρήνα πήραν άλλη έκφραση. Η περιέργεια υποχωρούσε μπροστά στον πόθο που βρισκότανε κοντά τους, δεν ήτανε πλάσμα παραμυθένιο, μα ήταν καμωμένο από σάρκα κι' από αίμα...

Οι άνδρες αυτοί, συνειδημένοι στη μοναξιά έννοιωσαν τον εαυτό τους πολύ τυραγμένο από την παρουσία της ωραίας γυναίκας.

Τα έφτα ζευγάρια μάτια γυάλιζαν με φανερό πόθο. Οι τραχείες γροθιές εφρίγγοντο για να τα συκρατήσουν. Η μυρωδιά της θιάλασσης χυνόταν από τα μαλλιά της, τους στρογγυλούς ώμους και τα μπράτσα της που, μολονότι είχανε μύς καλά γυμνασμένους δεν έχαναν την αβροή γυναικεία γοαμιά τους.

Κάθισε κι' αυτή απάνω στο

σωρό των κολυμβισμένων σκονινών, εσταύρωσε τα χέρια πίσω από το λαιμό και έγυρε πίσω, με τα μάτια στον ορίζοντα. Γύρω της κάθονταν οι άντρες, με τα κεφάλια στηριγμένα στους άγκυρες, Ο Μανουέλο έπαιζε τη φουσαριόμικα και τραγουδούσε. Οι άλλοι σιπαιναν. Άκούγονταν πάντα το σιγανό μουρμουρίσμα του νερού στα πλάγια και ο τριγμός των σανιδιών του καΐκιου.

Ξαφνικά, η γυναίκα σκώθηκε, χάιδεψε το καθενός το πρόσωπο, χαμογέλασε σε όλους, τους έγνεψε ένα «έχετε γειά» και μιά στιγμή βρέθηκε μ' ένα σάλτο στη θιάλασσα. Κανένας δεν έφρασε να την εμποδίσση.

— Στάσου λοιπόν! Μή φεύγεις! φώναξε ο καπετάνιος, μα το κάκου...

Με γοργές, δυνατές κινήσεις αυτή κολυμπούσε μακριά από το καίκι προς το νησάκι που ξεχώριζε πέρα, γυρίζοντας κάπου-κάπου για να τους βλέπη. Όλοι μαζεμένοι στην κουπαστή τ' έκτυπαζαν και της έγνεφαν. Γλιστρούσε πάνω στα κύματα σαν ένας άσπρος γλάρος. Κι' ολοένα χανόταν απ' τα μάτια τους, ώπου πέρα στο λαμπερό μάγκρος ξεχώριζε πιά σαν ένα χρυσό σημάδι.

— Έγώ λέω πως θα μένη εκεί στο νησί, είπε με μιά μικρή έλπίδα ένας από τους ψαράδες.

— Έκτός αν είνε Σειρήνα ; ξαναείπε σκεπτικός ο καπετάνιος.

Όλη τη νύχτα το καίκι έμεινε άραγμένο στο ίδιο μέρος. Μόλις οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έλαμψαν πάνω από τη θιάλασσα, η Σειρήνα φάνηκε ξανά. Άρπαξε την άκρια του παλαμαριού που της έριξαν κι' ανέβηκε φαιδρή στο κατάστρωμα.

Στό χέρι κρατούσε ένα πορτοφόλι από δέρμα με δώρα για τους ψαράδες. Μικρά βότσαλα γυαλιστερά από το νερό, σπάνια κλωνιά από κοράλλια, κόκκινα σαν το αίμα... Και τα μοίρασε στους φίλους της.

Οι ψαράδες γίνθηκαν σήμερα πιο τολμηροί. Της άγκάλιασαν με το μπράτσο το κορμί και της φιλούσαν τα χείλη. Φαινότανε πως τα χάρδια της άρεσαν και τα δέχονταν ήσυχη.

- Πρέπει να την κάνουμε να μιλή. Έλεγαν.
- Να την κρατήσουμε για πάντα στο καίκι μας.

Ο καπετάνιος σκεπτότανε πάντα την ιδέα του. Ήτανε τάχα Σειρήνα ; Στο άναμταζή αυτή μοιάζε χάρδια και τρυφερότητες στους άνδρες, που τα φίλωνε τους φίλοι εφαινότο πως της έκαναν ευχαρίστηση.

Το μπουκάλι με το ρακί έκανε γύρω από στήμα στήμα. Ζεσταμένοι από το οινόπνευμα και τους ζωντανό μένους πόθους, αποφάσισαν να κρατήσουν τη γυναίκα στο καίκι. Έπρεπε με κάθε τρόπο να την εμποδίσουν να πηδήση από το κατάστρωμα. Θα ήτανε μιά φιληνάδα όλων μέσα στο καίκι και θα τους διόρφαινε τα μακρινά τους ταξίδια. Θα άνηκε σε όλους το ίδιο, καθώς το κρασκονάτο που έπιναν όλα απ' αυτό.

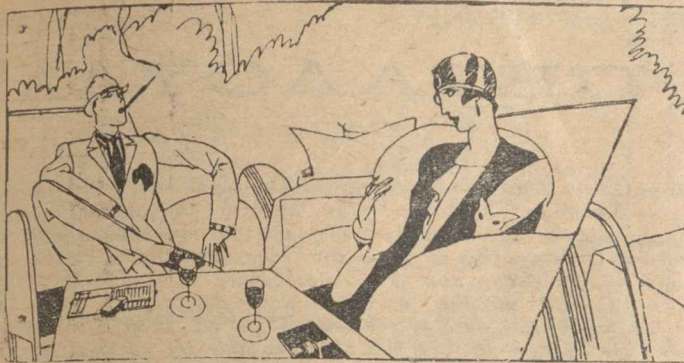
Είχε σηκωθεί ένας άλαφρός άνεμος που φαινόταν ότι ενόσωνε τα σχέδια τους. Άρχισαν άμέσως τη δουλειά, λύσαν τα πανιά, ήκασαν την άγκυρα και έτρεχαν βιαστικοί πάνω κάτω. Μερικοί προσπαθούσαν να άπασχολήσουν τη γυναίκα, ενώ οι άλλοι δουλεύαν πυρετωδώς. Σε λίγες στιγμές όλα θα ήταν έτοιμα και εκείνη θα τους!

Όταν ετοιμάστηκαν όμως και το καίκι με τα πανιά γεμάτα άρχισε να σκίζει τα κύματα, η «Σειρήνα» έδωσε στον ένα από τους φρουρούς της ένα κτύπημα στο μελίγγι, έβαλε στον άλλον μιά τρικλοπιδιά που τον έπληκσε στο κατάστρωμα και γελώντας ένα γέλιο πλατύ επήδησε στη θιάλασσα και πάλι.

— Πάει, έφυγε! Είπε ο καπετάνιος με λύπη, καθώς στεκότανε στο τιμόνι. Και το καίκι σταμάτησε. Οι ψαράδες μαζεύτηκαν στην κουπαστή και παρακολουθούσαν με το μάτι την κολυμβήτρια, που καθώς και την κρηνηγούμενη μέρα, χωρίς τα κύματα με δεισιμονία και σιγουριά. Το λαμπρό της γέλιο τους έρχότανε διακεκομένο και κοροϊδευτικό. Και ανάμεσα από τα στεφάνια των άφρων που έπλεκονταν πάνω απ' το κεφάλι της, τους έγνεψε το στερνό της χαμόγελο.

- Μας έφυγε για πάντα! Φώναξαν ληλημένα και σαν μ' ένα στόμα οι έφτα ψαράδες.
- Άληθινά Σειρήνα είνε, είπε σοβάρα ο καπετάνιος. Μιά Σειρήνα που ήρθε να παίξη μαζί μας.
- Μά μπορεί να ξανάρθη πάλι αύριο, είπε όνειροπόλα ο Μανουέλο.

Οι ψαράδες δεν ύποπτευοντο καν ότι, κρυμμένο πίσω από το μικρό άναμταλο νησάκι, μέσα σ' ένα μικρό φουσαριόμικα, ήταν άγκυροβολημένο το γιωτ της μισέρας Έντουιν, της παραδούρας.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

Μιά φορά ένας ρώσος χωρικός που ανέβαινε σ' ένα ψηλά βουνό μονάχος του για να κόψη έβλα, απάντησε στο δρόμο του τρεις σκυς που περπατούσαν μαζί. Η μιά ήταν ο ήλιος, η άλλη το κρύο κι' η τρίτη ο άνεμος.

Ο χωρικός μόλις τις είδε έβγαλε το καπέλλο του, της έχαίρετησε με σεβασμό και προχώρησε.

— Ποιόν άραγε χαίρετσε τόσο ταπεινά αυτός ο χωρικός, άρχισαν να λένε μεταξύ τους οι τρεις αυτοί σύντροφοι.

— Χωρίς άλλο έμένα, είπε άμέσως ο ήλιος. Δεν έξερετε ότι όλος ο κόσμος με καλοπιάνει γιατί φοβάται μήπως τον κάψω καμιά ημέρα ;

— Όχι, όχι. Κάνεις λάθος, είπε το κρύο λίγο πιο ύστερα. Ο χωρικός χαίρετσε έμένα επειδή με φοβάται απ' όλους περισσότερο.

— Τι παράξενα πράγματα που άκούω να λέτε! πρόσθεσε άμέσως κατόπιν ο άνεμος. Κανέναν απ' τους δυο σας δεν χαίρετσε ο άνθρωπος αυτός, γιατί ξέρω καλά πως όλοι οι κάτοικοι της γής θέλουν να τα έχουν καλά μόνο μαζί μου.

Οι τρεις σύντροφοι είχαν άρχισει να φωνάζουν, να φιλονικούν, χωρίς να μπορούν να συμφωνήσουν μεταξύ τους.

Έξαφνα ο άνεμος μπήκε στη μέση και είπε στους συντρόφους του :

— Τέλος πάντων, τί τα θέλετε αυτά. Με τις φιλονικίες δεν κάνουμε τίποτα. Δεν έχουμε παρή να φωνάξουμε μιά στιγμή το χωρικό και να τον ρωτήσουμε να μας λύση τη διαφορά μας.

Και άμέσως οι τρεις σύντροφοι φώναξαν τον ρώσο χωρικό που είχε προχωρήσει μερικά βήματα μπροστά και τον ρώτησαν :

— Ποιόν χαίρετσε απ' τους τρεις μας πατριώτη ;

— Τόν άνεμο! αποκρίθηκε έκνέινος άμέσως.

— Ά! Ά! τά βλέπετε, φώναξε ένδυννασιασμένος απ' τη χαρά του ο άνεμος.

— Πολύ καλά! είπε τότε ο ήλιος κυττάζοντας θυμωμένα το χωρικό. Έννοια σου! Θα ίδης τί έχεις να τραβήξεις από μένα. Θα σε κάψω έσένα και όλη τη γεννιά σου και θα με θυμήθης.

— Μη φοβάσαι τίποτα! είπε τότε στο χωρικό ο άνεμος. Αυτός θα ρίξη τις ακτίνες του να σε κάψη, μα εγώ άμέσως θ' άρχισω να φυσάω και θα σε δροσίω...

— Τώρα θα ίδης ποιός είμαι, είπε τότε όργισμένο και το κρύο. Θα σε παγώσω όλο το χειμώνα και θα μετανοήσης!

— Μη άνισχυεις, φίλε μου, είπε τότε πάλι στο χωρικό ο άνεμος. Το κρύο θα θελήση να σε παγώση μα εγώ τότε θα πάψω να φυσάω και έτσι δεν θα ύποφέρεις απ' αυτό. Γιατί ούτε το κρύο μπορεί να σε βιάση όταν εγώ σε φυσάω, ούτε ο ήλιος να σε κάψη όταν φυσάω. Με λένε άνεμο και χωρίς έμένα δεν γίνεται τίποτα...

~~~~~

κεντρικής Αμερικανίδος εκατομμυριούχου, που δυο φορές είχε παντρευτεί κι' είχε χωρίσει και ήταν γνωστή για την άγάπη της προς τα σπορ και τις τρελλές της ιδέες.

Το βράδυ αυτό η μίς Έντουιν περιτοχιμένη από τους φίλους της, διηγείτο καθησμένη σέβνα άναπαντικό τραγέιγ στο κατάστρωμα της θαλαμηγού της, όλες τις λεπτομέρειες της περιπέτειάς της.

— Ένας από τους ψαράδες, έλεγε γελώντας ή μίστρες Έντουιν, με πήρε για Σειρήνα σ' αλήθεια!

— Τι μοναδική περιπέτεια! είπε ένας από τους θαυμαστάς της. Η πλουσία και ωραία Αμερικανίδα ήταν έαπλωμένη στο κάθισμα της και έπαιζε με το μαργαριταρένιο της κολλιέ.

Η νύχτα ήταν γοητευτικά όμορφη. Η άγκυρα της θαλαμηγού σηκωνόταν.

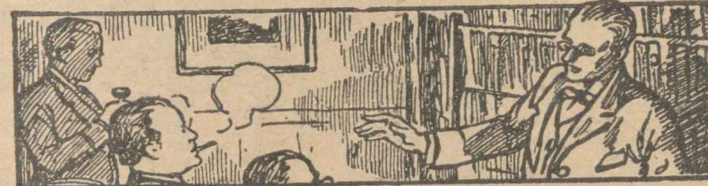
— Ποιί μας πάτε τώρα, μίστρες Έντουιν ; ρώτησε ένας από τους ξένους της.

— Αγαπητέ μου φίλε, νομίζω πως είνε πιά καιρός να γυρίσουμε στη Νέα Υόρκη και να συνέλθουμε απ' όλες αυτές τις περιπέτειες και τις συγχινήσεις.

Έσώπασε και κοίταξε σκεπτική τη θιάλασσα. Ύστερα έψιθύρισε :

— Θάθελα ναξέρα τι να λέν οι ψαράδες για την περιπέτεια αυτή. Κι' αν με συλλογίζονται με πόθο ή με κακία. Κρίμα, κρίμα, δε θα το μάθω ποτέ...

Άκομη τρεις ημέρες έμεινε το καίκι άγκυροβολημένο μ' όλο τον ευνοϊκό άνεμο. Τού κάκου όμως τα έπτα ζευγάρια μάτια των ναυτών έκκοιταζαν πέρα, στα μάκρη. Η Σειρήνα δεν έξαφανήθηκε.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Ρενσάρ

Για να κυλή άνάμεσα στον κάμπο τ' όνομά σου και για να ήφώνεται ψηλά στα οφράνα, ο ποθητή, φύτεμα δέντρα κι' έδωσα στη βρύση έχτες αυτή τ' όρατο σου τ' όνομα κρασί πίνοντας στην ύπαιθ σου.

Με τ' άσπρα και σκουρόμαλλα τ' άρνιά σου μη διαβαίνεις, βροσά από δώ δηνώντας τα στο πράσινο χορτάρι. Έδω άς ρυτρώνει ο νάρκισσος και το χλωρό θυμάρι κι' άς τρέχει άστέφαντο νερό στη βρύση της Έλένης.

Τό καλοκαίρι άς σταματάει έδω κι' άς ξαποσταίνει ο στρατοκόπος και γερός στη γλή άς μουρμουρίζει τους ύμνους μου ζηλεύοντας έμε και την Έλένη.

Στό κρυσταλλίνο της νερό τά χείλη σπουος σιμώνει από μιά φλόγα έρωτική κι' άσβουτη θα γιομίζει ζεστή σαν τούτη που μου καίει τα σπλάχνα και με λυνώνει.

ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ

Του Ρενσάρ

Τά γερατιά όταν κάποτε έρθουν χωρίς συμπόνα, τό βράδι δίπλα στη φωτιά μονάχη καθισμένη στης λάμπας γνέθοντας τό φως θα λες άκουμπισμένη: Μοί τραγουδούσεν ο Ρενσάρ στής νεότης μου τά χρόνια!..

Η άποσταμένη δοξιά σου που θ' άρτυνάνη άκόμα μόλις τ' άκούη θα να βλογά τ' άθάνατο όνομά σου, φάντασμα δίχως κόκκαλα στη νύκτι εγώ στοχάζομαι. Κάτου απ' τον ίσκιό της μυρτιάς τότε στο μαύρο χόμα.

Κι' έσύ λευκόμαλλη γρά στο τζάκι μαζεμένη θ' άποζητάς τον έρωτα πικρά μετανιωμένη που άρνθήθηκες περφήνα σ' έμένα το φίλι σου.

Ζήσε και χάρου τα λαμπρά της νεότης σου τά χείλη, μην καστερείς την άυρανή τη μέρα να πορπάλη και μάζευε από σημερά τα σόδα της ζωής σου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Β. Οβγκά

Τό θηλυκό ; Νεκρό. Τό αρσενικό ; Μ' άπάντη σκοτωμένος ο Ρενσάρ ! Τ' άρπάξει κάποιος γάτος τί κακό !- Χάμνο νεκρός ο σκύλλος ! Νησιώτες και τώρα σκοπάζει τα κόκκαλά του ο άλκος γυροφάνει να τηρήση Πούος θα ξαναγυρίση στη φωλιά σ' άσπρόμαλλο κοπάδι μ' αϊσιτιά. να την έπαφήση με το λάλημά του ; Στη στήνη τώρα ποιός θαξεννητήση; Κανένας πιά. Φτωχά μικρά που- Κανένας πιά. Φτωχά μικρά μόν [άγια]!

Στα κάτεργα ο πάτερρας και μακριά ! Δροσιστή ή μάνα άγίατρενα βαρεία ! Τό σπίτι ο άνεμος όρνει αυτή την όρα κι' ή κούνια τρέμει ετούτη τη βαρεία. Μες στο οημάδι ποιός θα μείνη τώρα ; Κανένας πιά. Φτωχά μικρά παιδιά !

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Του Λαμπερινού

Κίτρινα φύλλα κνάμεσα στα χόρτα σκορπισμένα, με πρασινάδα λιποστή κλειστή στεφανωμένα, έχετε γειά ! Στη θάλην μου τό πένθος πως ταιριάζει της πλάσης κι' απ' τα μάτια μου δάκρυα πικρά σταλάζει.

Τό μοναχάκι σου είμαι εγώ, διαβήτη, κι' έλα αγάλι στερνή φουά να ξαναδώ τον ήλιο θέλω πάλι που ώχρος ζητάει με τ' άρρωστο το φως του να περάση το στερώμα που στα πόδια μου κάτου άπλωσαν τά δάση

Τις μέρες του χινοπώρου που ή πλάση άγοστεύει το βλέμμα της περισσότερο χάρη γλυκιά όμορφάει : Είν' τό στενό χαμόγελο που ξαφνικά έγει άνθίσει σε κάποια χείλη ο θάνατος για πάντα πόνι τα χείλη

Μεταφράσεις Γ. Κοτσίούλα

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΜ ΤΙΜ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Άληθινή ιστορία)

— Λοιπόν, παιδιά μου, σήμερα θα σας διηγηθώ την ιστορία της πεταλούδας, είπε ο θεός στ' ανηψιάκια του.

Κοντά στο καζάνι μιάς άτμομηχανής που ταξείδευε στην γραμμή του Ειρηνικού, βρισκόταν επί χρόνια ένα γυάλινο κουτάκι, που μέσα είχε μια πεταλούδα καρφωμένη επάνω σ' ένα βελονόμο μαξιλαράκι. Ήταν μιά κοινή πεταλούδισσα απ' αυτές που συνειθίζουν ναρχουνται κοντά στο φως. Η πεταλούδα αυτή λοιπόν είχε μιά ιστορία από τις πιο παράξενες και αψήνη θα σας διηγηθώ τώρα εγώ.

Εκείνη την εποχή ύπηρετούσα ως θερμοαπτής σέ μιά άτμομηχανή του σιδηροδρόμου του Ειρηνικού. Ξέρετε τί θα πη να είχε κανείς θερμοαπτής; Νά έχη μπροστά του άνοιχτό το φλογισμένο στόμα ενός δούλου και να είναι αναγκασμένος να του ρίχνει όλη ώρα φτυάρια γεμάτα κάρβουνα; Θεέ μου, δεν ήταν και τόσο εύχρηστη δουλειά. Και μάλιστα όταν είχε καλοκαίρι. Γι' αυτό λοιπόν έχω ένεινη την ημέρα μπόρεσα ν' άναπνεύσω, μόνον όταν άρχισμα να βαδίζωμε ανώτερα και να περνάω πάνω από τις πανήφλες γέφυρες των βουνών του Κολοράδο. Τό βροδύ φθάσαμε στην κοιλάδα του ποταμού Γκούνισον. Ήταν μιά εξαιρετικά όμορφη βροδυ. Τό φύσημα της άτμομηχανής, ό θόρυβος των τροχών κι ό ήχος του νερού που έτρεχε από κάτω μας άποτελούσαν μιά παράδοξη συμφωνία.

Είχα δώσει άρκετό φαί στο δούλο μου όποτε να μείνω άνερόχλητος λίγην ώρα και καθόμουν επάνω σ' ένα σορό από κάρβουνα καπνίζοντας την πίπα μου.

Έξαφνα αισθάνθηκα ένα φοβερό τράνταγμα όποτε λίγο έλειπε να πέσω κάτω. Ό μηχανοδηγός είχε τραβήξει άπότομα τό φρένα της μηχανής. Τά βαγόνια χτύπησαν τό ένα επάνω στο άλλο. Τό τραίνο προχώρησε ακόμη λίγα μέτρα και ύστερ σταμάτησε. Άκούστηκαν παράθυρα που άνοιγαν μ' όρμη και ξεπρόβαλαν τό τραμαγμένα πρόσωπα των επιβατών που κοιτάζαν κατά έξω.

— Έ, είπα στον μηχανοδηγό, τί τρέχει; Έκείνος αντί να μου άπάντηση μου έδειξε με τό χέρι του πρός την γραμμή του σιδηροδρόμου. Έχει μακρύ φαινόταν ένα φως ήταν τό φανάρι της γεφυρας του ποταμού Γκούνισον και λίγο πιο μπροστά... δεν ήταν ή σκιά ενός ανθρώπου που κουνούσε σαν τρολλός τά χέρια του;

— Ένας άνθρωπος θα είχε, είπα.

— Κάτι μου φαίνεται και μένα, είπε ό μηχανοδηγός. Μας κάνει νόημα να σταδοίμε.

— Θα είχε κανέναν άλητης.

— Η ό φύλακας της γεφυρας.

Άλλά αίφνης ή σκιά χάθηκε. Κοιτάξαμε πάλι στο σκοτάδι τίποτε!

— Άν ήταν ό φύλακας θα έπρεπε να φωνάξη ή να πυροβολήση στον άέρα, είπε ό μηχανοδηγός.

— Κι αν είχε κανέναν κακοποιό;

— Έδώ δεν υπάρχουν τέτοιου είδους άνθρωποι. Άκριβώς πίσω από την γέφυρα είχε ένα στρατιωτικό φυλακείο.

Ενόςφ έχω μιλοόσα με τον μηχανοδηγό οι έπιβάτες του τραίνου είχαν άρχισει να δυσανασχετούν. Άρχισαν να φωνάζουν και να ρωτούν γιατί δεν προχωρούμε. Άναγκαστήκαμε να βάλουμε την μηχανή μπροστά. Πηγαίναμε όμως σιγά σιγά σαν τις χελώνες. Τά βλέμματά μας ήταν καρφωμένα διαρκώς σ' εκείνο τό σημειον στο όποιον είχαμε δη την παρόδοξη εμφάνισι. Δεν διακρίναμε όμως πιά τίποτε. Από την γέφυρα μας χώριζαν μόνο διακόσια ή τριακόσια μέτρα. Αίφνης, νά, πάλι φανερώθηκε ή σκιά που είχαμε δη προηγουμένως. Και πάλι κουνούσε σαν τρολλή τά χέρια της, με μιά ταχύτητα που δεν είχε τίποτε τό ανθρώπινο. Ό σύντροφός μου τράβηξε πάλι τό φρένο. Σταματήσαμε.

Μά τι να είχε αυτό τό πράγμα; μου λέει. Γιατί δεν φωνάζει; Γιατί δεν πυροβολεί; Τί θέλει; Ποιος να είναι;

— Κι έχω δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπα. Νά πάμε να ιδούμε από κοντά ποιός είναι.

Έπληρα τό ρεβόλβερ μου στο χέρι και πήδησα κάτω από την μηχανή. Ό μηχανοδηγός πήδησε από πίσω μου. Τρεις έπιβάται μας συνόδευσαν κ' έτσι όλοι μαζί προχωρήσαμε κατά μήκος της γραμμής. Με τά περισσότερα στα χέρια πλησιάζαμε διαρκώς την παράδοξη εμφάνισι. Δεν βλέπαμε όμως τίποτε άλλο παρά την σκιά των χεριών που άνεβοκατέβαιναν όλην την ώρα. Η ιστορία αυτή άρχισε να μάς φαίνεται πραγματικώς μυστηριώδης.

Ένας από τους έπιβάτας έσταμάτησε.

— Παιδιά, μάς λέει. Μου φαίνεται, ότι έχουμε να κάνουμε με ξωτικό. Γιά κοιτάξτε. Άντι να μεγαλώνη ή σκιά όσο πλησιάζουμε

γίνεται ίσα— ίσα πιο μικρότερη και ό άνθρωπος κανείς δεν φαίνεται.

— Νά πάω ό διάβολος! είπα. Αυτός ό μπαγαπόντης στέκεται μπρός στο φανάρι και γι' αυτό ρίχνει τέτοια σιά. Άλλά γιατί εξακολουθεί να κουνά τά χέρια του έτσι άπελπισμένα; Δεν μπορεί παρά να μάς βλέπει που τον πλησιάζουμε.

— Ό, πάλι χάθηκε! φώναξε ό μηχανοδηγός.

Στ' άλήθεια ή σκιά είχε εξαφανισθή πάλι έντελώς. Ποτέ μου δεν είχα ιδή πειό τραμαγμένα πρόσωπα από τό πρόσωπα των θεσάρων μου συντρόφων, που κάτω απ' τό χλωμό φως του φανωρού φαινότουσαν πιο πελιδνά ακόμη. Ύποθέτω όμως ότι και τό δυό μου δεν θα είχε καλύτερη έκφρασι. Γιατί μά την άλήθεια, τό πρῶμα ήταν έντελώς ύπερφυσικό. Και γύρω μας αυτή ή άδύνατος σκοτεινιά. Προχωρήσαμε δυό βήματα. Κ' αίφνης όλοι έβγάμε μιά φωνή σόφης.

— Η γέφυρα, ή γέφυρα!

Δυό βήματα μπροστά μας έχασσε τό πιο φοβερό βρόδυ. Άπ' ότι μπορούσαμε νά διακρίνωμε μες στο σκοτάδι, είδαμε, ότι ή έσας στίλος από τους τρεις που έστριζαν την γέφυρα είχε γερμώσει. Και μαζί με αυτόν και τό τρίτον της γέφυρας. Για μιά στιγμή μείναμε όλοι άναυδοι μπρός σ' αυτό τό φοβερό νει άπρόσδοτο θέαμα. Ύστερ όμως κι' από των πέντε τό μυαλό πέρασε ή ίδια σκέψις. Άν δεν ένόγαινε νά ιδούμε την σκιά του μυστηριώδους εκείνου άνθρώπου εκείνη την στιγμή θα είμαστε όλοι περμένοι μες στην άβυσσο. Κι' αυτή ή σκέψις έκανε νά παγώση τό αίμα μες τις φλέβες μας.

— Πού είναι αυτός ό άθλιος ό φύλακας, φώναξε ό μηχανοδηγός.

Τόσο πολύ έμείωσε όποτε δεν άκουσε τη γέφυρα που έπρεσε; Και πού είχε κι' αυτός που με τά συνήλια του μάς γλῶτωσε από έναν βέραιο θάνατο;

— Νά ψάξουμε να τον βρούμε, είπα έχω. Πρέπει να τον εύχαριστήσουμε.

Επρωχώρησαμε λοιπόν και πάλι γιά νά ιδούμε πού βρισκόταν εκείνος που μάς έσωσε. Όταν προχωρήσαμε πάλι πρός τό φανάρι, πρός την διεύθυνση της γραμμής, νάτον πάλι! Κουνάγε τά χέρια του, με όλη του την δύναμι. Στ' άλήθεια ήταν φοβερό αυτό τό πράγμα!

— Έ, φώναξε μέσας στην νύχτα. Έάν δεν έλσω φάντασμα τότε έλα κοντά μας γιά νά σ' εύχαριστήσουμε. Έάν όμως δεν έρθης τότε θά πυροβολήσω. Θά μετρήσω ως τά τρία. Ένα! δυό! τρία!

Μπρά, μπρά, μπρά, βρόντησαν τά περισσότερά μας. Μιά βουβή ήχώ μάς άπάντησε. Από τό τραίνο άκούστηκαν φωνές τρόμου. Τά ζώα του βοιού άρχισαν νά μουνγγρίζουν ταραγμένα. Η σκιά όμως δεν άπαντούσε και εξακολουθούσε νά κουνά τά χέρια της. Οι τρεις μας σηκώθηκαν όρθις από τον τρομό.

— Εμπρός! είπα. Όλοι με τά περισσότερα στο χέρι άς προχωρήσουμε πρός τό φανάρι.

Επρωχώρησαμε.

Βλέπαμε ακόμη την σκιά των χεριών που κουνόντουσαν όλοένα. Τόν ίδιο όμως άνθρωπο δη. Όταν έφθάσαμε κάτω απ' τό φανάρι είχε χαθεί και ή σκιά. Σταθίκαμε και κοιταχτήκαμε άπελπισμένοι. Αίφνης ή ματιά μου έπεσε στο φως του φανωρού που έστράφηκε νά μας κοιτάξει.

Κάτι κουνιόταν μέσα στο φανάρι. Ένα μικρό μαυριδερό πλασματάκι. Όταν πλησιάζαμε περισσότερο είδαμε πως ήταν μιά πεταλούδα!

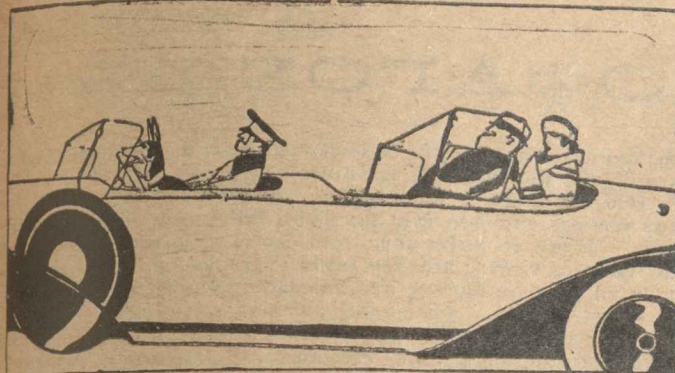
Εκάναμε τότε μιά δοκιμή. Εφύγαμε μακριά απ' τό φανάρι, και ξανάδαμε την σκιά που κουνούσε τά χέρια της άπελπισμένα. Στάπλησάμας. Η σκιά μικραίνε. Πιάσαμε τότε με προσοχή την πεταλούδα κ' ή σκιά εξαφανίστηκε γιά πάντα. Μιά πεταλούδα λοιπόν ήταν που είχε σώσει την ζωή τριακοσίων ανθρώπων; Και μιά πεταλούδα που κατά τύχην είχε χωθή μες στο φανάρι και πού ό μεγέθυντικός φακός του έκανε τη σκιά της νά φαίνεται τόσο μεγάλη!

Έάν πετούσε πρός την άλλη μεριά του φανωρού, πρός τό μέρος της γεφυρας δεν θα την βλέπαμε καθόλου. Και τί θαύμα να μάς κινήσει τό σφτερό της!

Τήν πήραμε μαζί μας στην Νέα Ύόρκη και ή διεύθυνσις του σιδηροδρόμου έδωσε και την έβαλαν σε ένα γυάλινο κουτί που γιά άνάμνησι της παράδοξης εκείνης περιπέτειας τοποθετήθηκε μέσα στην άτμομηχανή. Τώρα ή παλιά μας μηχανή θα έχη πεταχθή στα παλιοσιδέρα της άποθήκης. Και μαζί μ' αυτήν κ' ή πεταλούδα που μάς έσωσε...

Tom. Tim.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις κολήν τιμήν παλαιά βιβλία διαφόρου ύλης και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Ειδοποιήστε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

ΤΑ ΠΡΩΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΥΤΖΑΣ ΛΑΜΠΕ

Η ζωή μου

Ζω, πεθαίνω! καίμαι, πνίγομαι! Ξέστη μεγάλη αισθάνομαι ένθ με περιτρέπει καρδιά, ή ζωή μου είναι και πολύ γλυκιά και πολύ σκληρή μαζί, καίτοι τρανοί με τυραννούν άνακατωμένοι με τη ζωή.

***

Συγχρόνως κλαίω και γελώ, και ένθ είμαι εύχαριστημένη ένας βαθύς καίμος έξαφνα με πληγώνει. Η εύτυχία μου χάνεται κάθε στιγμή και σε μιά στιγμή ξηραίνονται και άνθισι.

Έτσι αδιάκοπα είμαι έρμαιον του Έρωτα! και όταν νομίζω ότι πού περσότερο δε νοιώθω πως λαφρώνω με τον πόνο.

***

Μά και όταν νοιώθω πως ή ζωή μου είναι σίγουρη, και μου φαίνεται πως βρίσκομαι στην κορυφή της τόσο ποθητής μου ευδαιμονίας, τότε— σκληρή μου άγάπη έξαφνα στην δυστυχία μου πάλιν έναπέρτω!

Τό ένσπερο

Ευθύς μόλις άρχισω στο μαλακό μου κρεβάτι ν' άπολαμβάνω την τόσο λαχταρισμένη άνάπαυση, τό θλιβερό μου πνεύμα, άπομακρυνόμενο από μένα τρέχει νά σ' εύρη, έσένα, άγάπη μου!

***

Τότε που φαίνεται ότι στην τρυφερή μου άγκαλιά, βαστώ τό άπαθό που τόσο επόθησα, και γιά τό όποιον τόσο έκλαψα και άναστενάξα, που όρες όρες μου φαινόταν ότι θα ράγιζε ή καρδιά μου.

***

Ό γλυκύ ύπνε! Ό πόσο άγαθοεργή νύχτα! μακάρια άνάπαυση γεμάτη ησυχία, εξακολουθήστε όλες τις νύχτες τό άπορινό όνειρό μου, και αν ή φωτιά μου έρωτευμένη ή καρδιά, γραφτό της είναι νά ησυχί ποτέ στ' άλήθεια την εύτυχία που λαχταράει, κανέτε τουλάχιστον νά την άπολαμβάνη στα ψέμματα!

Συνέπτο

Ό! άν με κρατούσε μες στην γλυκιά άγκαλιά του, εκείνος γιά τον όποιον ζω, ύπάρχω, αν φιλώντας με, μου λέγε: άγάπη μου, άς έρωμε άνεμένοι ό ένας με τον άλλον, έτσι σφιχτά και άχώριστα, που τίποτα στον κόσμο νά μή μπορή νά μάς χωρίση.

***

Άν ένθ θα τον κρατούσα με τά χέρια μου, όπως ό κισσός που τυλίγεται γύρω απ' τό δέντρο, έρχότανε, ζηλεύοντας την εύτυχία μου, ό θάνατος.

***

Την στιγμή που θάπαιρνε απ' τό στόμα μου, την τελευταία πνοή μου, και που ή ψυχή μου θάφευγε απ' τά χείλη μου, χαρούμενη θα πέθαινα και πότερ παρ' ότι ζωντανή, θα ήμουν εύτυχισμένη.

Όσο τά μάτια μου θα μπορούν νά χύνουν δάκρυα, όσο θα μπορού νά αναπολώ μαζί σου τις περασμένες ώρες, και όσο ή φωνή του τραγουδιού μου θα μπορή νά μιν πνίγεται απ' τους λυγμούς και τους άναστεναγμούς και καθαρή ν' άκούγεται.

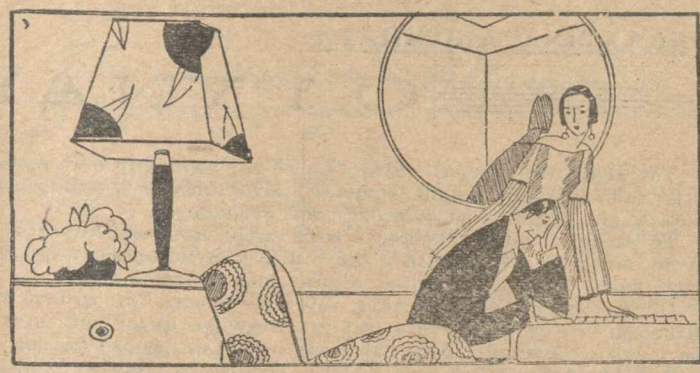
***

Όσο θα μπορή τό χέρι μου νά κρούη τις χορδές της λύρας μου και νά σε τραγουδή, άγαπημένο μου, όσο τό πνεύμα μου θα είναι εύχαριστημένο νά μιν επιθυμή τίποτε άλλο παρά έσένα μόνον νά νοιώθω.

***

Ποτέ μου νά πεθάνω δε θα εσχηθώ. Μά όταν τά μάτια μου θα νοιώσω νά στερεώνουν, όταν ραγισή ή φωνή μου και σωθή τό τραγούδι μου, όταν τό πνεύμα μου στην γήινή έδώ κάτω κατοικία, δεν θα μπορή πιά τίποτε νά σου προσφέρη, ό τότε θα παρακαλέσω τον θάνατο νά κόψη την ζωή μου και μέσα στην πειό γλυκιά μου μέρα.

***

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

Η ΧΙΩΤΙΚΗ «ΜΟΣΤΡΑ»

Ένα περίεργο έθιμο στο Χαλκιδό της Χίου.— Πώς διασκεδάζαν οι γεροντότεροι.— Η γραφική γιορτή της μούστρας.— Η Κυρά Καλή και ό μπάρμπα Ξένος.— Ό Ψυχονός διαβάντρου γυιό!...— Άπό τόν Άν Χαράλαμπο στο λιβάδι.

Σ' ένα χωριό της Χίου, στο Χαλκιδό, γινότανε κάθε χρόνο μιά περίεργη άποκρητική γιορτή, πολύ χαρακτηριστική. Η γιορτή αυτή λεγότανε Μ ο σ τ ρ α και έτελειτο μέχρι πρό δεκαπενταετίας την Κυριακή της Τυρινής, στην πλατεία του χωριού, φινάλε της άποκρητικής τρέλλας.

Τό πρωί της ημέρας εκείνης οι νέοι του χωριού μαζόνταν στον Άγιο Χαράλαμπο, γιά ν' άκούσουν τη λειτουργία. Τό έσσηκλήσι αυτό που βρισκότανε στα νότια του χωριού, έπεσε από σεισμούς και σήμερα είναι ένας σωρός από χαλάσματα. Μετά την άπόλυσι, οι νέοι Χαλκιανοί έγύριζαν στο χωριό τους με βιολιά και νταούλια, χορεύοντας τό χορό των λεγόμενων δ ε τ ό ν.

Ένας από τους νέους, συνήθως ψηλός και μεγαλόσωμος, επήγαμε μπροστά κρατώντας κλάδο άνθισμένης μυγδαλιάς, στολισμένο με πορτοκάλια και χρωματιστά μαντήλια, από κείνα που έφορούσαν οι νέοι στη μέση τους επάνω από τό ζουβάρι. Μικρά παιδιά και άλλοι περίεργοι τους άκολουθούσαν. Η συνοδεία αυτή επήγαμε στην πλατεία του χωριού—τό λεγόμενο λιβάδι, — όπου ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι άλλοι συγχωριανοί τους και τους έπεριεραν.

Τότε, ένας ήλικιωμένος, — τις περισσότερες φορές γνωστός ως άστετος από εκείνους δηλαδή που και ή φάτσα τους μόνο μπορεί νά προκαλέση τά γέλια— στεκότανε στη μέση της πλατείας, ένθ γύρω του οι νέοι έσχημάτιζαν κύκλο και διηύθυνε τό χορό.

Οι βιολιτζήδες, στεκόμενοι και αυτοί στη μέση, έπαιζαν τά όργανά τους οι δε νέοι του κύκλου έχόρευαν με ζωηρότητα.

Άλλά στο μεταξύ, εκείνος που διηύθυνε τη «μ ο σ τ ρ α», έκανε άξαρνα μιά κίνηση ή μιά χειρονομία ή έπαυσε μιά όποιαδήποτε στάσι, την όποιαν ήταν ύποχρεωμένοι νά μιμηθούν άμέσως όλοι οι χορευται του κύκλου. Καθότανε δηλαδή ή έκαμπουριάς ή στεκότανε στο ένα πόδι ή γελούσε σαν ήλιθιος ή έβρισε την πλάτη του ή έκανε κομικές γοιμάτσες. Αυτόσημιεί όλοι οι χορευται όφειλαν νά κάνουν τό ίδιο. Άν δεν τόκαναν έδόνοντο, γιατί ό άρχηγός της μούστρας κρατούσε και μιά χοντρή μαγκούρα γιά νά φέρη σε λογαριασμό εκείνους που δεν πρόσεχαν.

Μερικοί όμως, γιά νά προκαλήσουν περισσότερα γέλια, επιτίθενται εντέλει στον παράγγελο. Ό άρχηγός τους κυνηγούσε γιά νά τους δείρη, εκείνοι γύριζαν τοίγιστο στον κύκλο κ' έτσι γινότανε τρόμος, γέλια, θόρυβος. Ό θόρυβος έφτανε στο κατακόρυφο όταν ό άρχηγός της «μούστρας» έπαιζε χαμιά στάση παράδοξη, ή έστοπιτη. Η στάση αυτή έπρεπε νά είναι πρωτότυπη τέτοια που νά μή την είχε μαντήρη κανείς. Ό άρχηγός της «μούστρας» όφειλε κάθε χρόνο νά δείξη την επιτηδεύτητά του, και τη φαντασία του, γιά νά ευχαριστήση τον κόσμο. Δείντε νά ιδούμετε τί θα μάς σκαρώση έφ'ετος ό Μισς Μπουλίνης! Έλεγαν οι Χαλκιανοί. Έννοείται ότι ή μούστρα πετύχαινε πιο πολύ όμα ή τέτοιες στάσεις ήταν περισσότερες κι' άκολουθούσαν ή πιά την άλλη.

Άλλά ή στάσεις αυτές δεν έφταναν σε όλους, όταν μάλιστα ήταν ύπερβολικά σόκιν. Και έτσι, έχω οι Χιώτες έξεκαρδίζοντο από τά γέλια, ή Χιώτισες, πολλές φορές εκστατώνε τό πρόσωπό με τά χέρια ή γύριζαν από ύποχρεωτική σεμνότητα τό κεφάλι πίσω, κ' επνίγαν τά γέλια τους: «Όχονού ντροπές!...» Πολλές όμως έθιμικων στα σωστά κ' έφηναν από την πλατεία.

Ύψιρχαν μάλιστα και γυναίκες που παρακολουθούσαν τις έστωποιες στάσεις με άδιαφορία και γελούσαν σαν νά ήταν άντρες, χωρίς νά δείξουν την παραμικρή ντροπή. Τις γυναίκες αυτές τις ονομάζαν στο Χαλκιδό «άντραγινάτσες». Περίεργη άντραγινάτσα ήταν ή κυρά Καλή, γνωστή σε όλους που έζησαν πρό 40 χρόνια. Δεχότανε κάθε είδους άστεία ή κυρά Καλή και τ' άναπαίδευε με τόλμη και έμπνίδα που έκανε τους άγαθούς Χαλκιανούς νά πέφτουν κάτω από τά γέλια.

Σήμερα ή μούστρα, που κρατούσε ως τό μεσημέρι της Κυριακής δεν γίνεται πιά. Διατηρείται όμως ή άνάμνησις του έθιμου αυτού— γιά τό όποιον έγραψε ό διαπρεπής ιστορικός κ. Π. Κοττογιάννης:—«Και οι γεροντότεροι ένθυμούνται τον περίφημο Μπαρμπα Ξένο, τον τελευταίο άρχηγό της «μούστρας» που διασκεδάζε τους συγχωριανούς του κάθε Κυριακή της Τυρινής».

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΦΑΓΟΣ

Τὸν εἶχα παρατηρήσει πολλές φορές νὰ περπατᾷ στὶς προκυμαίες τοῦ παλαιοῦ λιμανιοῦ μόνος πάντοτε, σκυθρωπὸς καὶ μὲ μιὰ πίπα στὴν ἄκρη τοῦ στόματος.

Τὸ βλέμμα του μὲ ἀπέφυγε κάθε φορὰ πὺν τὸν κῦτταξα, ἐβλεπα ὅμως νὰ λάμπει μέσα σ' αὐτὸ μιὰ φλόγα παράξενη ἢ ὁποία χωρὶς νὰ τὸ θέλω μ' ἐτραβούσε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ψαράδες ἢ ἡ γυναῖκες τους, τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα φοινικτὸ παρτσουκί «ὁ γυναικοφάγος» καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὸν μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ μὲ κάποιο τρομὸ καὶ ἀπέχθεια. «Ὅσες φορές θέλησα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις γιὰ τὸ παρτσουκί «ὁ γυναικοφάγος» ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπέφυγαν νὰ μοῦ τὴν δώσουν, λέγοντάς μου στερεότυπα :

— Εἶνε μιὰ ἱστορία παλιὰ, πολὺ παλιὰ !...

Μὲ πολλὴ διπλωματία, μὲ μεγάλη ὑπομονὴ τὸν εἶχα καταφέρει νὰ πῶμι ἕνα ποτήρι μαζί μιὰ φορὰ, ἔπειτα, μιὰ ἄλλη φορὰ δύο ποτήρια καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ κάνουμε συχνὰ παρὰ, ὥσπου μιὰ μέρα πὺν ἐνόμισα κατὰλληλὴ τὴν στιγμή καὶ ἀγγίζα τὸ μεγάλο ζήτημα.

— Γιὰ πέστε μου, τοῦ εἶπα, γιατί ἐδῶ στὴν πόλιν μιλοῦν μὲ κάποιο φόβο γιὰ σὰς, καὶ σὰς λέν «γυναικοφάγο»;

— Ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ ἐρώτησι σχεδὸν ἀγρία.

— Γιατί μὲ ρωτᾶτε ; τί σὰς ἐνδιαφέρει ;

— Συγγνώμην, ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς, ρωτᾶω γιατί σὰς συμπαθῶ πολὺ μπάμπια Μπίνικ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ φοινικτὸ ἐκεῖνο παρτσουκί !...

— Τὸ πιστεύετε, σεις αὐτὸ τὸ παρτσουκί ;

— «Αἱ ! ὄχι !

Δὲν εἶπα τίποτε ἄλλο. Τὰ μάτια τοῦ γεροντικοῦ εἶχαν θαμπώσει καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος αἰσθάνομαι μιὰ ἀπερίγραπτη στενοχωρία, ἐμπρὸς στὴν λύπη πὺν ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του καὶ πὺν φαίνονταν τὸσον βαθεῖα καὶ τὸσον εἰλικρινής.

Σταθῆκαμε γιὰ λίγη ὥρα ἄφωνοι καὶ οἱ δύο, ἔπειτα μὲ σιγανή, ἀργὴ καὶ πένθιμη φωνὴ ὁ γέρος ἄρχισε τὴν ἀφήγησί του :

«Εἶνε χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε... Ἦμουν νέος καὶ ὠραίος, σὺν τοὺς ἄλλους παλικάρια. Μόλις πῆρα τὸ ἀπολυτήριό τοῦ Ναυτικοῦ ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια πὺν ἐγύριζα στὶς θάλασσες τῆς Κίνας ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ πέρα, πὺν ἦμουν ἀραβωνισμένος μὲ τὴν Μαρυβὸν, τὴν κόρη τοῦ λιμεναρχοῦ. Σὰν γνήσια κόρη θαλασσινοῦ πὺν ἐμελεῖ νὰ γίνῃ γυναῖκα ναυτικοῦ, ἡ Μαρυβὸν ἐρχόταν μαζί μου πολλές φορές, ὅταν μὲ τὴν καλοκαίρια ἐβγαίνα νὰ ρίξω τὰ δίχτυα μου γιὰ σαρόλλες.

» Μιὰ μέρα... μιὰ μέρα... ἄχ, φίλε μου, σπαράζεται ἡ καρδιά μου ὅταν τὸ θυμάμαι, τὴν στιγμή πὺν ἡ Μαρυβὸν, ὁ μούτσος καὶ ἐγὼ ἐμαζεύαμε τὸ δίχτυ τὸ νοιώσαμε ν' ἀναταράσσεται δυνατὰ σὺν νάταν κατὶ ζωντανό.

— Τί εἶν' αὐτό ; ἐφώναξε ἡ ἀραβωνιστική μου σκύβοντας ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἦταν.

— Πάν !... Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, τὸ δίχτυ ἐκονήθηκε δυνατὰ, δυνατώτερον ἀπὸ πρὶν... καὶ τὸ καὶμὲν τὸ κορίτσι — εἶνε φοβερό — βρέθηκε μὲ μιὰς μὲς τὸ νερό. Τὴν εἶχε τραβήξει δυνατὰ τὸ δίχτυ.

» Δυστυχία μου ! Ἦμουν ἐτοιμὸς νὰ ριχθῶ καὶ ἐγὼ μὲς σὲ τὸ νερό γιὰ νὰ τὴν σώσω ὅταν μὲ σταμάτησε μιὰ δυνατὴ φωνὴ τοῦ μούτσου.

— Στάσου μάλιστα ! μοῦ φώναξε.

» Καὶ μούδειξε μιὰ τριγωνικὴ ἄκρη πτερούγας νὰ προβάλλῃ μὲς ἀπ' τὸ νερό πὺν εἶχε ἀρχίσει νὰ κοκκινίξῃ. Ἦταν ἕνας πειρασμός... ἕνα ἄτιμο σκυλλόφαρο πὺν εἶχε μπερδευθῇ μέσα στὸ δίχτυ μας καὶ πὺν εἶχε ἀρχίσει καὶ ὅλας νὰ τρώῃ τὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης μου.

» Ἦταν φοβερό... ἀφάνταστο... Σὰν τρελλός, ὀπλισμένος μ' ἕνα θαλασσινὸ τοκεῦδι ὠρμησα κατ' ἐπάνω στὸ τέρας πὺν ροκάνιζε τὴν εὐτυχία μου... τὸ εἶνε μου... Ἐχτυποῦσα, ἐχτυποῦσα δυνατὰ, σὺν τρελλὸς ὅπου εὗρισκα. Μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ σκοτώσω. Τὸ μόνο πὺν κατώρθωσα ἦταν νὰ τοῦ κόψω τὴν μιὰ ἄκρη τῆς τριγωνικῆς πτερούγας του, τὴν στιγμή πὺν ἐχανόταν μὲς σὲ τὰ βάθη τοῦ νεροῦ, ἀφίοντας πίσω του τὸ αἷμα του, ἀνακατεμένο μὲ τὸ αἷμα τῆς καὶμνης μου τῆς Μαρυβὸν...»

Ὁ γερωλδικὸς ἐσταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἀφήγησί του, ἐσκούπισε τὰ βουρκωμένα μάτια του πὺν κῦτταζαν ἀφηρημένα ἐμπρός καὶ ἐξηκολούθησε :

«Ἐπέρασαν χρόνια, ἀπὸ τότε... Εἶχα κάπως παρηγορηθεῖ γιὰ τὸν φοινικτὸ χαμὸ τῆς Μαρυβὸν μου καὶ εἶχα ριχθεῖ καὶ πάλι στὸ μεγάλο πάρεμμά. Γιὰ νὰ βροῖσκωμαι μακριὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπο πὺν μοῦ θυμίζε τὸ φοινικτὸ δυστυχία μου, ἔτρεχα μὲ τὸ καὶμα μου ἐπάνω στὶς ὀμιχλώδεις θάλασσες τῆς Ἰσλανδίας, μόνος μου στὴν ἀπέραντη ἡρεμία τοῦ ὠκεανοῦ. Καὶ μοῦ φαινόταν τότε ὅτι ἡ ψυχὴ

τῆς ἀγαπημένης μου τῆς Μαρυβὸν ἐρχόταν καὶ ἀκουμποῦσε ἐπὶ τὰ δίχτυα μου καὶ μοῦ κρατούσε συντροφιά.

«Ἐχάστε ἀκούσει ἴσως γιὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Κόκκινου Βασιλοῦ» πὺν τῶκοψε σὲ δύο ἕνα παγοβοθὶν ἐπάνω στὶς θάλασσες τοῦ Ἰνδοῦ... Ἦταν τὸ καὶμα μου. Ἀπὸ ὅλο τὸ πῆρσμά ἐλπίσασα καὶ κάποιος ναύτης πὺν τὸν λέγαν Γιάνν, καὶ αὐτὸ γιατί καταρρέαμε νὰ ρίξουμε ἀμέσως στὴ θάλασσα τὴν μικρὴ βαρκούλα.

«Ἀπελπισμένοι, χωρὶς τροφὴ, μὲ λίγες μόνο λίτρες γλυκοῦ ἐμεῖναμε μέρες δολοκλήρες χαμένοι μέσα στὴν ὀμίχλη. Καὶ καὶ ἀρχίσε νὰ μᾶς θεοῖζῃ. Δὲν ἤξεραμε τί θ' ἀπογίνομε. Τὸ καὶμα μᾶς ἔμενε ἦταν νὰ φάῃ ὁ ἕνας μᾶς τὸν ἄλλον. Εἶχαμε φθάσει ἀμὴν ὅταν μιὰ μέρα ὁ ναῦτης μου πὺν ἐθαγε διαρκῶς μὲ καὶ μὲς στὴν ὀμίχλη ἄφησε μιὰ βροσιὰ θαλασσινὴ, νὰ τοῦ ἐπὶ τὴν νατὴ. Συγχρόνως τὸν εἶδα νὰ σκύβῃ στὸ βάθος τῆς βαρκούλας, πέρνῃ τὸ καμμάκι του, πὺν εἶχε προφθάσει νὰ τὸ γλῶσσο νὰ νανάγιο καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ μὲ μανία ὑπεράνθρωπη σκοπεύοντας ὁρμητικὰ πὺν πέρα.

«Ἀκούσθηκε ἕνας χτύπος δυνατός. Ἡ ἀσπλάνη μὲτ' αὐτὸ μακίον εἶχε βρεῖ κάποιο σῶμα σκληρὸ καὶ τετιώθηκε ἀμέσως στὴν ὀμίχλη σὺν χορδῇ βολιδοῦ.

«Αὐτὸ εἶνε ἐφώναξε χαρούμενος ὁ Γιάνν, ἐξυπνίζοντας σχοῖνι καὶ ῥιχνώντας τὴν θυλεῖα ἐκεῖ πὺν εἶχε πέσει τὸ καὶμα. ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶδα νὰ προβάλλῃ μὲς ἀπ' τὸ νερό κάποιο πῶμα μαυροῦδεσ καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἕνα πῶμα λευκοῦδεσ καὶ ἕνα χος μυτερό ὀπλισμένο μὲ καὶμα δόντια. Ἦταν ἕνα σκυλλόφαρο καὶ ὁ Γιάνν ἐπὶ τὸν σκύβαν καὶ ἐκεῖ πάνω, φαίνεται πὺν δια ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς αὐτοῦ !

— Νά, φαί, ἀφεντικὸ ! ἀπάντησε Γιάνν, χαρούμενος καὶ ἄρχισε νὰ μὲ τὸ χροῖνι τραβώντας πρὸς τὸ μέρος τὸ κυνήγι του. Φαίνεται πὺν εἶνε γιὰ νὰ ζήσουμε καὶ νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πατρίδα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἐστειλε λευταῖα στιγμή φαί.

» Ἀρχίσανε καὶ οἱ δύο νὰ τραβῶν πάνω στὴν βαρκούλα τὸ σκυλλόφαρο.

» Ἐχάσαμε νὰ τρώμε πολλές μέρες φρώναξε ὁ Γιάνν.

» Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐγὼ ἔβλεπα μιὰ ἀπαίσια φωνὴ ἀπελπίσας. Εἶπα τὴν πτερούγα πὺν τῆς ἔλειπε ἡ μὲν σὰν νὰ τὴν εἶχαν κόψει μὲ ξυρτάκι. Μήθηκα ἀμέσως τὸ τραγικὸ δυστύχημα τοῦ βίου μου, τὸν θάνατο τῆς Μαρυβὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν μου πὺν εἶχε δώσει στὸ σκυλλόφαρο μὲ τὸ τοκεῦδι καὶ τὸ καμμάκι πτερούγας του. Δὲν ἦταν ἄλλα. Πῶσαι τὸ σκυλλόφαρο πὺν εἶχε ἀγαπημένη μου...

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν ὥρᾴ ἐνόμισε πὺν ἐκουμποῦν ὁ Γιάνν πῶσαι ἔθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἐπὶ φάρι καὶ τῶραγε ὠμό. Ἐκείνη πὺν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκομῆσε ὁ Γιάνν ἐρηκόθηκα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιο.

» Τί νὰ σὰς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερις ἐμεῖναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πῶσαι ἐθόριζε τὰ ἄντερα...

» ἔπειτα ἕνα βοᾶν, τὴν

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Έσωτερ. δι' εν έτος... Δρχ. 130 'Αγγλίας-Αιγύπτου... Δίρα 1
Έξωτερ. > >... Φρ. 130 'Αμερικής... Δολλ. 5
Αι εξάμηνιοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέον
ν' απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεύχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5. Δι' ἀγγελίας ἰδιαίτεροι συμ-
φωνοί. Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ “Μπουκέτου” ἐν Ἀμερικῇ

Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK. N. Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

(Τὸ τρίταξιο δικαίωμα κρείσσης γιὰ τοὺς στίχους γίνεται ἀπὸ τοῦδε
πεντάδαξιο, ὅπως καὶ τῶν πεζῶν. Δύνανται νὰ στέλνουν οἱ ἀναγνώστες
δύο καὶ περισσότερα ποιήματα).

Βαλέντιν, Έδεσαν. — Τὰ ποιήματά σας ἀνεπτυχῇ. Ἡ λ.
Διὰ κοινὸν ἔργον. — Τὰ ποιήματά σας ἀνεπτυχῇ. Ἡ λ.
Τὸ ἐν μέρος τοῦ χαρτί. Ἡ οὐκονομία τοῦ χαρτί εἶνε... μίξοι! Νί-
τα ν Κε ρε λ ἦ, Μήλον. — Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ θεοῦ καὶ εὐγε-
νικά λόγια τῆς ἐπιστολῆς σας, ἐνα κομμάτι τῆς ὁποίας δημοσιεύομε ἐδῶ :

Ἀγαπητό μου “Μπουκέτο”,

«Δέξου ἐνα ἐγκάρδιο εὐχαριστῶν, ποῦ σοῦ στέλλει μιά μακρινή
ἀλλὰ θερμή σου φίλη, γιὰ τίς εὐχαρίστες στιγμὲς ποῦ τῆς χαρίζεις.
Δὲν μπορῶ νὰ ἐκφράσω στὸ ἄψυχο αὐτὸ χαρτί, τί αἰσθάνομαι ὅ-
ταν μέσα στὸ πακέτο μὲ τίς ἐφημερίδες ποῦ μοῦ φέρνει ὁ διανο-
μεὺς σ' εὐρίσκω καλὸ μου “Μπουκέτο”. Διαβάξω ἀχόρταγα τίς
ὁράιες σου σελίδες ποῦ περιελίχουν κάθε τι ἐλκετό...»

Ἰατρικὲς συμβουλὲς θὰ δημοσιεύομε προσεχῶς. Στείλτε δις θέλετε,
περὶ ἡ ἐμμετρα. Ἀρκεῖ νῆται καλά. Σικάρ. — Τὸ ποιήματά σας
ὅχι πετυχημένο. Ποῦ κοινόν... Α. Α. ν γ κ ο ὅ ρ η ν. — Διαβάστε ποῖν
ἐνα γράμμα καλὸ μου “Μπουκέτο”. Τὸ ποιήματά σας δείχνει δις
ἀγνοεῖτε ποῖν τίνος πρόκειται καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις :

Ὁλομόνη της κλαίει κουνώντας το...

Κεφάλι της κ' ἀπελπισμένη λείει

Ὡς πότε περὶ θά καρτερῶ

Παντέρημη, μονάχη, γιὰ νάρθη

Ἀπὸ τῆ ξενιτειᾶ ἡ λατρευτὴ μου ἀγάπη κ.λ.π.

Γ κ ρ ε κ ο. — Ἡ μεταφράσις σας ὅχι πετυχημένη. Μ. α. ν. Ἀ λ ε-
ξ ί ο ν Πειραιᾶ. — Τὸ διήγημά σας ἀνεπτυχῇ. Πε ρ ο, Σ τ α σ ι ο ὅ-
π ο υ λ ο ν Πύλον. — Τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Μωπσαῦν δημοσιεύθηκε
ἐλπίο περιοδικὸ τὸ περιοδὸν καλοκαίρι. Συνεπῶς... Δ η μ. Ζ ν γ ο ὅ ρ ο ν,
Λαδινόν. — Τὸ ποιήματά σας ὅχι καλά. Τὸ χαλὰς ὅμως ἡ λέξις «ὠ-
τακονιστὸς», ποῦ τὴ βάτετε γιὰ τὴν ομοιοκαταληξίαν μὲ τὸ «ἀνοικτὸς». Γιὰ τὴν
δὲν χρησιμοποιοῦσατε ὅμως τὴν λέξι «κορυφαῖος»; Στείλτε δις ἄλλο θέ-
λετε... Μί μ η ν Γ. Π. Ἄγρος. Τὸ ποιήματά σας ὅχι καλὸ δυστυχῶς.
Ἄστε το καὶ οἷς.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

(Ἀφιερῶνται τῇ ἀπομνημονεύσει)

Ὁ παρθένος τὴ μ' ἀφηγεῖ μόνον

Καὶ μακρὰ γιὰ πάντα νὰ ποθῶ

Ἐρμος, μόνος, τί θὲ νὰ γίνω

Ἐπὶ τῷ θύμῳ παθῶν σκληρῶν κ.λ.π.

Γιόφους δὲν δημοσιεύομεν. Ἀνέκδοτα καί, ἂν εἶνε ἀπολύτως καλὰ.
Ν ἡ λ ε α. — Τὸ ποιήματά σας ὅχι ἐπιτυχῇ. Π ο λ ὅ β ι ο ν, Πάτρας. — Τὸ
«Γιαννοῦλα ἡ Κουλινοῦ» καὶ χωρὶς δικαίωμα κρείσσης καὶ ἀπὸ τίς δύο
πλευρὲς τοῦ λόγου γραμμένο. Συνεπῶς... Α. Μ. Τὸ διήγημά σας ὅχι
καλὸ. Νὰ σὰς τὸ διορθώσωμε ἡμεῖς; Ἀλλοίμονον!... Ποῦ καλὸς...
Τ ζ ὅ ν Βί λ λ ι α μ Σ α σ σ ὅ. — Αἱ «Ποικιλίαι» θὰ δημοσιεύομεν.
Τὸ δοῦμά σας εἶνε τὸ πραγματικόν; Ἄν ὅχι — ἐπιγράψτε μὰς νὰ σὰς
ποῦμε — δις πολλὸ μεγάλο τὸ ἐπιλέξατε. Κ. Κ ὁ ζ ἡ ο α ν. Τὸ διήγημά
σας ὅχι δημοσιεύομεν. Στὸ τέλος γίνεται λιγὰν οὐκ καὶ, ὅπως θὰ ἐξ-
ρετε, δὲν δημοσιεύομε τίς οἰκονομίας ἔργα. Π ὰ γ γ α ν Δ η μ ἡ ν-
τ ρ ὶ α δ ἡ ν. — Γὰ ποιήματά σας ὅχι ἀπολύτως ἐπιτυχῇ. Τὸ χαρτί δὲ
πολλὸ... το σ τ ο α λ α κ ο μ ὲ ν ο ν! Μὰ γιατί; Ποιητὴν ἡν Μ α-
ν ο ὅ λ α ν. — Δημοσιεύομε εὐχαρίστως τοὺς στίχους ποῦ ἐγγράψετε γιὰ

τὴν πεθαμένη κόρη σας.

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Φεγγάρι ἀχιδόλουστο
φεγγάρι μαγεμένο
ποῦ χύνεις φῶς γύρω γλυκὸ
μὲ τὴ χλωμὴ θωριά σου
Μὴν εἶδες στὸ ταξέδι σου
τ' ὄρη τ' ὄνειρεμένο
νὰ φτερουγίσῃ χαρὸπὸ
ἐν' ἄγγελό σμά σου;

Φεγγάρι, στὰ φωτόλουστα
βασίλειά σου ἡν εἶδες
ἐν' ἄγγελόιδι ὁλόλευκο
ὁλότρεμο ἐν' ἄστρι;
μὴν τύχῃ καὶ τὸ πλάνευμα
ἡ ὀργυρὲς σου ἀχτίδες
καὶ μαγεμένο τῶφρον
στὰ ἐρημικά σου μέρη;

Φεγγάρι... μὴ τὸ πλάνευμα
καὶ τοῦδωκες τὴ χάρι
γιὰ δορυφόρο φωτεινὸ
νὰ στέκῃ στὸ πλεῦρό σου;
φεγγάρι, μὴ μοῦ ἀρπαξῇς
τὸ μόνο μου καμάρι
νὰ τῶχης πάντα διπλά σου
κί' αἰῶνιο σύντροφό σου;

Νοέμβριος 1926

Πονεμένη Μαυροῦ

Ἀλεξάνδρα Α. Μπουρνέζου

Νί κ ο ν Πα τ ρ ι ν ὅ ν. — Ἄν ἐλήφθῃ τὸ διήγημά σας θὰ εἶνε
παντοῦσα ἀνεπτυχῇ. Τὸ ποιήματά σας ὅχι καλὸ. Ποῦ κοινόν...
στε ποιήσω. Κ. Γ α β ρ ὶ α ν. — Τὸ ποιήματά σας ἀνεπτυχῇ. Ν. Πα τ ρ
π ε ρ κ λ ἦ ν, Ἀλεξανδρουπόλιν. — Τὸ ποιήματά σας ἀνεπτυχῇ. Ν. Π
Σ π α ν ο ὅ δ ἡ ν, Βούλαν. — Τὰ ποιήματά σας ὅχι ἐπιτυχῇ. Δις
ἐξηγηθῇ τὰς ἀνορθογραφίας σας, ἂν καὶ εἶνε πάρα πολλές. Πλ
νέβη νὰ εἶνε οἱ διδάσκαλοί σας μετριοφῆδες καὶ νὰ μείνῃ τὸσο ἀνορ-
νοί; Πάντως διαβάστε ποιήσω. Καὶ μὴ μιάζετε νὰ δημοσιεύετ
Ἄ σ τ ρ ὶ α λ. — Θὰ φροντίσωμε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν εὐδοκίαν
τοὺς ἀναγνώστες μὰς, δις ἐπικονομεῖτε μὲ τὰ πνεύματα καὶ ὅπως
νὰ τὰ πῇ ἐνα χεράκι μὲ τοὺς μεταστάτας εἰς Κίριον, ἂς μὴς τῇ
Ἐπικονομεῖτε ὅμως μ' ὅλους τοὺς πεθαμένους; Γὰ γράψτε μὰς νὰ
ροῦμε. Καὶ τί χρειαζέται γιὰ νὰ τὰ πῇ κανεὶς μ' ἕνα μακαριτὴν τῇ
λαβήσῃ σας; Θὰ στοιχίσῃ ἀκριβὰ ἡ φασορία αὐτή; Θὰ πληρώσῃ
ἀναγνώστῃ μόνον τὸν μεσολαβόντα ἡ καὶ τοὺς νεκροὺς ποῖ
τέτοιο κόπο... Γὰ συνεγνωθεῖτε μὰς τὸν. Τί ἀξιώσις ἔχον καί
τί νόμισμα θὰ τοὺς πληρώσωμε; Βεροῖ δέχονται... Φί λ ι π. Δ
ο ὅ δ α ν, Πειραιᾶ. — Νέπια συνεγνωσιὰ δημοσιεύεται στὸ ἔκδομα
Περιοδοτικῆς ἀπὸ αὐτὴ δὲν ἔπαιρει. Οἱ λόγοι οἱ παλαιὸι ἂν εἶνε
παραγορευτικοὶ ὅπως ἄλλοτε. Νὰ τοὺς ἐξαπατάσωμε νὰ γράφον
ἐνα ἔργομαθιστὸν; Θὰ γράφον μωραῖος ἀδελφίτες. Οἱ μὲν
εἶνε παρὰ ἐλαφροί, ὅσοι ἀξίζουν πραγματικῶς. Οἱ ἐπειδὴ τῶν
τὴν γνώμην μὰς — δὲν γράφον τίποτε τὸ ἀξίον λόγου. Μὴ παρακα
λοῦν. Κίριος θεατρικὴ ἀθροισμὰ ἀξία λόγου δὲν ὑπάρχει ἐπὶ
ἑλληνικὸ θεατρὸν ποιοῦν. Τὸ περιοδικὸ δὲ ποῦ μὰς λέτε ποῖ
πια πράγματα, ἡμεῖς δὲν τόχουμε καὶ σὲ μεγάλῃ ἐκτίμῃ. Τὸ θεώρη
ὅς ἀποτυχῇ καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τῶν πολλῶν, τῶν εἰδικῶν
πάντων.

*

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Φί λ. Δ α ο ὅ ρ δ α ν, Πειραιᾶ. — Ἐστὴν. Ἐστὴν. Σί ρ
β ο ν, Προβείαν. — Ὁμοίως. Προηγούμενῃ ἐπιστολῇ σας δὲν
φθῇ. Α. Τ α ι α ν τ α φ υ λ λ ὶ δ ἡ ν, Ἀργινίων. — Ἀδίκως παρ-
πονεῖσθε καθόσον ἡ λύσις σας δὲν ἐφθασε μέχρι τῶν γραμμά-
μας. Κ. Χ ρ ι σ τ ὸ π ο υ λ ο ν, Κριεζοῦ. — Ἀποστείλατε τὰ
κατάλογον ἐκδόσεών μὰς. Ζ α φ ε ἰ ρ ι ο ν Κ λ ο ὅ β α ν, Χι-
Ζητηθέντα βιβλία ἐταχυδρομήθησαν. Ἀποστείλατε μὰς 10
μὰς ἀκόμη πρὸς συμπληρώσιν τῶν ταχυδρομικῶν. Ἀ ν α ρ
Ψ α ρ ὅ β ο ν, Βοϊτοῦ. — Σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομὴν καὶ
ἀπεστείλαμεν τὸν πρῶτον τόμον τῶν «Περικεταῶν τοῦ Ἀρσεν-
Πύμ». Χ α ρ. Κ α τ σ ὶ κ α ν, Ζουπάνιον. — Ἡμερολόγιον «Μ-
κέτου» καὶ φύλλα «Οἰκογενεῖας» ἐστάλησαν. Θε ο δ. Κ ι α ρ
δ ἡ ν, Μουστῆνιν καὶ Φιλεκατευστικὸν ὁ-
μ ἰ λ ο ν, Μινωτὴ Τσιφλίκ. — Ἀναθεώσαμεν συνδρομὴν σας, ἐπ
στείλαντες σχετικὴν ἀπόδειξιν. Ἀ ρ τ α ν Κ α β α κ ο ὅ λ ο ν
Φ ω τ ε ι ν ἡ ν Πα π α θ ε ο δ έ ρ ο υ Θεοσαλονίκην, Ε λ ε κ
Κ α τ σ ὶ κ α ν καὶ Ἐ λ ε υ θ. Κ ω τ σ ο μ ο ἰ ρ ἡ ν, Πολίτη
τον. — Συνδρομὴ σας ἐλήφθῃ ἐνεγράφητε, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς
Θ ε ο δ. Ο ἰ κ ο ν ὅ μ ο υ, Ν. Ἐλευθεροπόλιν. — Ταχυδρομικῶς
λαμβάνετε Ἡμερολόγιον 1927. Γ. Ζ ὰ γ κ λ ἡ ν, Ἰωάννιν. Σ τ
Ρ ο ν μ ε λ ὶ ὅ τ ἡ ν, Καρδίτσαν. Κ λ. Ἰ ο ρ α η λ ὶ δ ἡ ν, Σπ
θ ἡ ν καὶ Σ ω τ. Ν ι κ ο λ ὶ ο π ο υ λ ο ν, Λεοντάριον. — Ζητήσατε
φύλλα ἐταχυδρομήθησαν. Ἀ γ γ ν. Κ ο υ ρ κ ο υ λ ὶ ὅ τ ἡ ν, Θε
σαλονίκην καὶ Γ. Π ὰ λ λ α ν, Βροντοῦ. — Παραγγεληθέντα βιβλία
ἐστάλησαν.

ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ 1927

Ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἀριστουργηματικῆς ὕλης; περιέχει καὶ τὰ ἐξῆς:

«Περσικὴ Μεγαλειὰ» διήγημα τοῦ κ. Γ ρ η ν. Ξ ε ν ο π ο ὅ λ ο υ, «Ὁ Συ-
νένοχος» διήγημα τοῦ κ. Δ ι ο ν. Κ ο κ κ ἰ γ ο υ, «Τὸ Ἄνθος τοῦ Οὐρανοῦ»
ἀραιότατο ἀνατολίτικο παραμῦθι, «Ἡ φυγὴ» διήγημα τοῦ κ. Π α ὕ λ ο υ Ν ἰ ρ-
β ὶ α ν, «Ὁ Μπάρμπα Μάρκος, ὁ μάγερ» ναυτικὴ ἡθογραφία τοῦ κ. Κ ὰ-
σ τ α Φ α λ τ ὶ τ ς, «Ὁ Γ. Βούλγαρης» μιά μεγάλη φυσιογνωμία τῆς Προε-
παναστατικῆς Ἑλλάδος, «Θρίψαλα» τοῦ κ. Δ. Γ ρ. Κ α μ π ο ὅ ρ ο γ λ ο υ,
«Τὸ Στοιχειώμενον Σπίτι» εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Σ τ α μ. Σ τ α μ., «Θαλασ-
σινό» ποιήμα τοῦ κ. Ρ ὰ μ ο υ Φ ι λ ὅ ρ α, «Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Παπᾶ Βαγ-
γέλη» διήγημα τῆς διδως Γ ε ω ρ γ ἰ α ς Τ α ρ σ ο ὅ λ η, «Ἡ φλόγα» μονόπρα-
κτο δράμα τῆς κ. Α ἰ μ ἰ λ ἰ α ς Σ τ ε φ. Δ ὰ φ ν η, «Ἡ διαφήμις διὰ μέσου
τῶν αἰώνων» ἕνα ἀνέκδοτο γράμμα τοῦ Ν τ ο σ τ ο γ ἰ ε ὅ σ κ ο, «Λύσαντρος
Λύτρας» θεατρικὸ ἐπεισόδιον τοῦ κ. Α ἰ μ. Β ε ὰ κ η, «Ἡ πόλις τοῦ Μεσο-
λογίου» μιά ἀγνωστὴ σελὶς τοῦ ἀγῶνος, «Τὸ κάπνισμα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ
Θεάτρῳ» τοῦ κ. Ν. Ἀ ὰ σ κ α ρ η, «Στὴ Στέπα...» διήγημα τοῦ μεγάλου
Ρώσου συγγραφέως Ἰ β ὶ α ν Μ π ο ὅ ν ἰ ν, ἕνα ποίημα τοῦ κ. Ἰ. Δ ε λ η κ α-
τερίνη, «Τὸ Φάντασμα τοῦ Φόλγκ» διήγημα τρόμου τοῦ Ἀ ν τ ρ ὲ
ν τ ὲ Ἀ ὄ ρ ν τ, «Τὰ Φαρμακερὰ Φεῖδια», «Ἡ Κόρη τοῦ Προδότου» διή-
γημα τοῦ Ἐ ρ ν ὲ σ τ ο υ Ν τ ω ν τ ὲ, «Ἡ Φρέξια σὴ γαστροῦλα τῆς» ποίη-
μα τοῦ κ. Κ ω σ τ ῆ Πα λ α μ ὶ, «Ἡ ζῶη τοῦ Μόζαρτ», «Ἡ Τιμὴ τοῦ Ταρ-
ταρίνου» κωμῶδιον μονόπρακτον τοῦ κ. Θ. Σ υ ν α δ ἰ ν ο ὅ, «Τὰ Ἐφτά Θα-
νάσιμα Ἀμαρτήματα» διήγημα τῆς Ἀ ὰ γ κ ε ρ λ ε φ, «Τὶ ἦταν ὁ πατέρας
τοῦ» διήγημα τοῦ κ. Σ τ ε φ. Δ ὰ φ ν η, «Χριστούγεννα» διήγημα τοῦ μεγά-
λου Πολωνοῦ συγγραφέως Ρ ε ἰ μ ο ν τ, «Ἡ Ἐξομολόγησις» τοῦ Μ π α ρ-
μ ὅ ς, «Οἱ Τύραννοι τῆς Ἀναγεννήσεως», «Οἱ Ἐρωτες τοῦ Βύρωνος» τοῦ
κ. Κ λ ὲ ω ν ο ς Πα ρ ὰ σ χ ο υ, «Ὁ Χωρισμός» ποίημα τῆς Μ ὁ ρ τ ἰ ὅ τ ἰ ὰ-
σ α ς, «Ὁ Δάσκαλος τῶν Πουλιῶν» παραμῦθι τοῦ Μαρόκου, «Ἡ Ἱστορία
ἐνὸς Σκύλλου» διήγημα τοῦ κ. Χ ὰ ρ η Σ τ α μ ὶ τ ς ο υ. Ποιήματα τοῦ κ.
Τ ἰ μ ο υ Μ ω ρ α ἰ τ ἰ ν η καὶ χίλια ἄλλα διηγηματάκια, ποιήματα, ἀνε-
κδοτα κ. λ. π. Ὁ χώρος δὲν μὰς ἐπιτρέπει νὰ τὰ ἀναφέρωμεν κατωρισμένα.

Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα Ἑλληνικὸ σπίτι διότι θὰ
εἶνε ἡ πραγματικὴ χαρὰ τῆς οἰκογενείας.

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 29

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Α.Ε. ΞΥΝΑΥΡΓΙΚΗ ΕΠΙΤΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ 12.500.000 ΔΡΧ. ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ & ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΩΝ

ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ. ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΠΕΙΡΑΙΔΕ "ΒΕΛΙ ΡΟΥΡ"

ΚΟΥΦΟΜΟΤΑ

ΡΟΛΟΙΑ &

ΠΑΡΑΘΥΡΑ

ΓΑΛΛΙΚΑ -

ΕΞΟΧΥΡΑ - ΟΥΡΑΙ

ΚΑΥΡΑΚΕΣ

ΚΑΛΥΚΑ.Π.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΟΣΗΣ ΠΡΟΣΕΒ

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΙΤΛΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΣΥΝΑΓΕΝΕΙΣΤΟΙΣ

ΚΥΤΙΣ

ΠΟΛΥΤΕΛΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΑ
ΔΙΑ ΤΑΣΑΝ ΒΙ-
ΟΜΗΧΑΝΙΚΗΝ
ΧΡΗΣΙΝ & ΣΤΑ
ΦΙΔΟΣ

ΕΠΙΤΡΑ

ΟΙΚΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΩΝ
ΞΕΝΟΔΟΚΕΙΩΝ
Κ.Α.Π.